

சேந்தமிழ்ச்சேல்வி

திங்கள் வெளியீடு



A. Jagannathachari

பொருளடக்கம்

| | |
|--|-----------------|
| தமிழ்க்கலைச் சொல்லாக்கன் மாநாடு | (முகப்புப்படம்) |
| திருவாசகம் உரை மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை, பி. ஏ. | ௫௭ |
| தமிழ்நாட்டு மாணவர் கடமை வித்துவான் பெ. கோவிந்தன் | ௬௩ |
| தமிழ்மொழியில் சகர முதன்மொழி துடிசைக்கிழார் அ. சிதம்பரனார் | ௬௫ |
| குறுந்தொகை உரை வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன் | ௭௦ |
| வேண்பாவிற் புகழேந்தி கா. பொ. இரத்தினம் | ௭௪ |
| சர். ரிச்சார்டு ஆர்க்ரைட் N. குழந்தைவேலன், பி. ஏ. | ௭௬ |
| எந்நாட்டவர்க்கும் இறையே தேன்னாடுடைய சிவன் புதுவயல் அரு. சுப்பிரமணியம் | ௮௪ |
| இளங்கோவும் பாவிசுமும் வித்துவான் S. ஆறுமுகமுதலியார், எம். ஏ., எல். டி. | ௮௭ |
| வள்ளுவர் வன்சொல் அ. சிதம்பரநாத செட்டியார், எம். ஏ. | ௯௨ |
| தமிழ்க்கலைச் சொல்லாக்கன் மாநாடு வரவேற்புரை T. S. நடராச பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல். | ௯௪ |
| திரு. T. S. நடராச பிள்ளை உருவப்படம் | |
| தமிழ்க்கலைச் சொல்லாக்கன் மாநாடு தலைமை யுரை சுவாமி விபுலானந்தர் | ௯௬ |
| செய்திகளும் குறிப்புகளும் | ௯௦௩ |
| மதிப்புரை | ௯௦௪ |

இணைப்பு :

தமிழ்த் தோற்றத் தேற்றம் (முற்றும்)



தமிழ்நீக் கலைச் சொல்லாக்கன் மாநாடு

103-பக்கம் பார்க்க.

(20—9—36)

செந்தமிழ்ச்செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு-கடு]

தாது—புரட்டாசி

[பரல்-உ

திருவாசகம்

கோயிற்றிருப்பதிகம்

தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா வார்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் றில்லா வானந்தம் பெற்றே
னியாதுநீ பெற்றதொன் றென்பாற்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யெந்தையே யீசா வுடலிடங் கொண்டா
யானிதற் கிலனொர்கைம் மாறே.

பதவுரை:—

எந்தையே—எமது தந்தையே

ஈசா—என்னை ஆளுமிறைவனே

உடலிடங் கொண்டாய்—என் உடல்களை உனது திருமேனியாகக்
கொண்டவனே

சிந்தை கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்—(என் உடல்களை நீ திரு
மேனியாகக் கொண்டதுமல்லாமல்) எனது உள்ளத்தையும்
நீ இருக்கும் வீடாகக்கொண்டு அதில் எப்பொழுதும் வீற்றிருக்
கிற எமது தலைவனே

திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே—(என்பொருட்டு) நீ எனது உடலி
லும் உள்ளத்திலும் வீற்றிருப்பதல்லாமல் (எல்லா மக்கள்

பொருட்டும்) திருப்பெருந்துறையிலும் கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கின்றவனே

தந்தது உன்தன்னை—(நீயும் நானும் பண்ட மாற்றுச் செய்ததில்) நீ எனக்குக் கொடுத்தது உனது மெய்யறிவை (சிவபோதத்தை)

கொண்டது என்தன்னை—(நீ என்னிடம் பெற்றுக்கொண்டது) எனது உயிரறிவை (சிவபோதத்தை)

அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆநந்தம் பெற்றேன்—(இவ்வாறு நாம் பண்ட மாற்றுச் செய்ததன் பயனாக நான் உன்னிடமிருந்து பெற்ற மெய்யறிவினால்) முடியுமிடம் ஒன்றில்லாத பேரின்பம் பெற்றேன்

என்பால் நீ பெற்றது ஒன்று யாது—என்னிடமிருந்து உயிரறிவால் நீ பெற்ற தொருபொருள் யாது? (ஒன்று மில்லை என்றபடி)

சங்கரா—சங்கரனே

சதுரர் யார் கொல்—நம்மிருவரில் சமர்த்தன் யார்? (என்னிடத்திலொருபயனும் பெறாத நீயா? அல்லது உன்னிடத்திலிருந்து எல்லாப் பயன்களுக்கும் மேலாகிய பெரும்பயன் பெற்ற நானா? நீயே சொல்லாய்!)

யான் இதற்கிலன் ஓர் கைம்மாறு—இங்ஙனம் நீ எனக்குப் பேரின்பங்கொடுத்ததற்குப் பதிலாக யான் செய்யுஞ் செயலொன்றுமில்லை.

விளக்கவுரை :—

எந்தையே—அடிகள் தமக்குச் சிவபெருமான் பேரின்பமளித்தது உயிர்த்தந்தை என்னும் கேண்மைபற்றி என்பதைக் குறிப்பிப்பார் முதற்கண் 'எந்தையே' என்றார். எம் + தந்தை = எந்தை. தமக்கு மாத்திரமன்றிப் பருவம் வந்த அடியார்களுக்கெல்லாம் அவ்வாறு பேரின்பம் அளித்தலின் அவர்களுையும் தம்மோடு சேர்த்து 'எந்தையே' என்றார். பின்வரும் 'எம்பெருமான்' என்பதற்கும் இந்தக் கருத்தைக் கொள்ச

ஈசா—ஈசன் என்ற வடமொழிச்சொல் ஆளுகிறவன் என்று பொருள்படும். சிவபெருமான் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து தம்மை ஆண்டருளினதைக் குறிப்பிப்பார் 'ஈசா' என்றார்.

உடல் இடம் கொண்டாய்—உடல் என்ற சொல், சாதி ஒருமையாய்ப் பரு உடல், நுண்ணுடல், காரண உடல் ஆகிய மூன்று உடல்களையுங்குறிக்கிறது. ஐம்பூதத்தவங்களாலாகிய உடல்களை உபாதி

களாகக் கொண்டிருக்கிற உயிரானது தத்துவங்களிடத்து இரு வினைகளைச் செய்து அதுவதுவாய்ச் சேராது உடற்பிணிப்பினின்று நீங்கிய பருவத்தில் அத்தத்துவங்களெல்லாம் தூவெளி (ஞானகாசம்) அருளொளியிலடங்கி நிற்கும்பொழுது சிவபெருமான் அவற்றைத் தனது திருமேனியாகக்கொள்கிறான் என்ற கருத்தை அடிகள் 'உடலிடங்கொண்டாய்' என்றதொற் கூறினார். இங்ஙனம் சிவபெருமான் அடிகளுடைய உடலை இடமாகக் கொண்டது அடிகள் மலநீங்கப்பெற்று ஒளிவிளக்க முடையராய் உடற்பற்றினின்றும் பொருட்பற்றினின்றும் நீங்கிச் சிவபெருமானது சத்துத் தன்மையைச் சார்ந்திருத்தலைக் குறிக்கிறது.

சிந்தை கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்—மலப்பிணிப்பினின்று நீங்கிய உயிர்தானே, சிந்தை எணும்படி அதனோடொன்றியிருக்கிற சிந்தையானது சிவகரணத் தன்மை நீங்கிச் சிவகரணத் தன்மையடைந்து விளங்குதலால் அத்தாய சிந்தையில் சிவபெருமான் எப்பொழுதும் நீங்காது விளங்கி வீற்றிருக்கின்றான் என்ற கருத்தைக் கூறுவார், அடிகள் 'சிந்தைகோயில் கொண்ட எம்பெருமான்' என்றார். திருநாவுக்கரசு அடிகள் தீருவேகம்பம் தீருகீதுறுந்தொகை 5-வது பாட்டில் "சிந்தையுட் சிவமாய் நின்ற செம்மையோடு" என்றும், தீருக்கைலாயத் தீருத்தாண்டகம் 7-வது 10-வது பாட்டுக்களில் முறையே "என் சிந்தை நீங்கா இறைவா" என்றும் "என் சிந்தை கோயிலாகக் கொண்டாய்" என்றும் கூறியருளினமை காண்க. சிவபெருமான் அடிகளது சிந்தையைக் கோயிலாகக்கொண்டது அடிகள் பசுத்துவம் நீங்கப் பெற்றுச் சிவத்துவ விளக்கமுடையவராய் உயிர்ப்பற்றினின்று நீங்கிச் சிவத்தினது சித்துத் தன்மையைச் சார்ந்திருத்தலைக் குறிக்கிறது. அடிகள் குழைந்த பத்து 7-வது பாட்டில் "அன்றே யென்றனாலியு முடலு முடைமை யெல்லாமுங் குன்றேயினையா யென்னை யாட்கொண்டபோதே கொண்டிலையோ" என்று கூறியதனால், சிவபெருமான் அடிகளது சிந்தையைக் கோயிலாகக்கொண்டது அவர் ஆவியைக் கொண்டதனாலும், உடலை இடமாகக்கொண்டது அவர் உடலைக்கொண்டதனாலும் பெறப்படுகின்றன. உடைமையைக் கொண்டது உடலைக் கொண்டதிலடங்கும். சிவபெருமானுக்கு உயிர் அடிமைப்பொருளாயும் உடலும் பொருளும் உடைமைப் பொருள்களாயும் எப்பொழுது 'மிருத்தலால் உயிரானது தான் மலப்பிணிப்பினின்று நீங்கி வீடு அடையும்பொருட்டு அவனொற் கொடுக்கப்பெற்ற உடல்

பொருள்களை அவனிட மொப்புவித்துத் தானும் தன்முனைப்பினின்று நீங்கினாலன்றி அவனிடத்து மீளா அடிமையாய்த் தாம்பின்கூறும் “அந்த மொன்றில்லா ஆந்தம்” பெறுதல் முடியாது என்று தாம் உணர்ந்த உண்மையை மக்களுக்கு அறிவுறுத்தும் பொருட்டு அடிகள் “சிந்தை கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்” என்றும், ‘உடலிடங்கொண்டாய்’ என்றும் கூறினார். இந்த உண்மையையே அடிகள் இத்திருப்பதிகம் 5-வது பாட்டில் “சிறை பெரூநீர்போ வென்சிந்தைவாய்ப் பாயுந் திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே” என்றும், “இறைவனே நீ யென்னுடலிடங்கொண்டாய்” என்றும் கூறியருளினார். “அவை (பாசங்கள்) உடைமை ஆளாம் நாமங்கு” என்று சீவஞானபோதம் இரண்டாவது சூத்திரம் ஈற்றுவெண்பாக் கூறும் பொருளையும் நோக்கி இவ் வுண்மையை நன்கு அறிக.

தந்தது உன்தன்னை கொண்டது என்தன்னை—‘தந்தது’, ‘கொண்டது’, இரண்டும் அஃறிணை ஒன்றன்பால் முன்னிலை இறந்த கால வினையாலணையும் பெயர்கள். தந்தது = தந்தபொருள் ; கொண்டது = கொண்டபொருள். தன்—இரண்டும் அசைகள். மக்களிருவர் தத்தம் மிடத்துள்ள பொருளை ஒருவரோடொருவர் மாற்றிப் பயனடைதலாகிய உலக வழக்கில் வைத்து அடிகள் தமக்குச் சிவபெருமான் மெய்யறிவை (சிவபோதத்தை)த் தந்தருளியதையும், அம்மெய்யறிவைப் பெற்றதனால் தாம் தம் மிடத்து முன்னிருந்த தன்னறிவு (சீவபோதம்) முற்றும் நீங்கியதையும் உருவகப்படுத்தி ஒதுவோருக்கு நகைச்சுவை பயக்கும் படி, “தந்தது உன்தன்னை” “கொண்டது என்தன்னை” என்று கூறினார். இதனால் சீவஞானபோதம் 10-ம் சூத்திரம் முதலதி கரணம் வெண்பாவில் “நானென வொன்று—இல்லென்று தானே எனும்வரைத் தன்னடிவைத் தில்லென்று தானாமிறை” என்று கூறப்பட்ட உண்மை இங்கே கூறப்பட்டது. அறிவு சிவனுக்கும் உயிர்க்கும் பொதுப்பொருளாயிருத்தலால் உன்னை என்பதற்கு உன் அறிவு (மெய்யறிவு) என்றும், என்னை என்பதற்குத் தன்னறிவு (உயிரறிவு) என்றும் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இருவர்க்கும் அறிவு பொதுப்பொருளாயிருப்பினும் சிவன் அறிவு மலப்பிணிப்பில்லாது நிறைந்த அறிவாயும், உயிரினுடைய அறிவு, மலப்பிணிப்புடைய குறைந்த அறிவாயுமிருத்தலால் உயிர் வீடடைதலுக்கு அது சிவனைச் சார்ந்து அவனோடு அத்துவிதமாய்க்கலந்து சிவனுடைய நிறைந்த அறிவைப் பெறுத

வின்றியமையாமை நன்கு தெளிவாகும். இதுபற்றியன்றே அடிகள் இத்திருப்பதிகம் 4-வது பாட்டில் “குணங்கடாமில்லா வின்பமே உன்னைக் குறுகினேற் கினியென்ன குறையே” என்று கூறினர்? உலகவழக்கில் பண்டமாறு மிருவரும் தத்தமிடத்துள்ள புறப்பொருளையே கொடுத்து மற்றொருவரிடத்துள்ள புறப்பொருளொன்றைப் பதிலாகப் பெற்றுப் பயனடைதலானும், சிவபெருமான் உயிரினிடத்துப் பெறத்தக்கதும் பெறுவதுமாகிய பொருளொன்றுமில்லை யாதலானும், உயிர் தன்னிடம் சிவனுக்குக் கொடுக்கும் பொருள் ஒன்றுமில்லாது அவனிடமிருந்து பெறும் பயனாகிய வீட்டின்பத்தை அடைதலானும் இப்பண்டமாற்று உவமை ஒருவாறு தான் ஏகதேச உவமையாகவுங் கொள்ளத்தக்கது. கட்டு நிலையிலும், கட்டு நீங்கிய நிலையிலும் மலப்பிணிப்புக் குறைவுடைய உயிரானது எஞ்ஞான்றும் நீங்காத புகலிடமாயிருக்கிற சிவபெருமானே அடைந்து தான், முறையே சிற்றின்ப வாழ்வையும் பேரின்பவாழ்வையும் பெறுதற்கு உரியது என்ற கருத்து இதனாலே கூறப்பட்டது. சிவபெருமான் தன்னை உயிர்க்கு ஈதல் அவனது பேராற்றலையும் பேரருளையும் குறிக்கின்றது. இவ்வுண்மையை உய்யவந்த தேவநாயனார் தீருவுந்தீயார் 6-வது பாட்டில் “நஞ்செயலற்றிந்த நாமற்றபின்னாதன் தன்செயறானே யென்றுந்தீபற—தன்னையே தந்தானேன் றுந்தீபற—” என்று கூறியருளினார்.

அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆநந்தம் பெற்றேன்—வீடுபெற்ற உயிர் சிவபெருமானைச் சேருந்தோறும் பெருஞ்சிவபோகம் புதிதுபுதிதாய் வளர்ந்துகொண்டே இருத்தலால் அடிகள் ‘அந்த மொன்றில்லா வாநந்தம் பெற்றேன்’ என்று தமது சிவாநுபவத்தைக் கூறியருளினார். இதனால் அடிகள் சிவத்தினது ஆநந்தத் தன்மையைச் சார்தல் கூறப்பட்டது. ‘உடலிடங்கொண்டாய்’ என்றும், ‘சிந்தையே கோயில் கொண்ட வெம்பெருமான்’ என்றும் முறையே சத்துத்தன்மைக்கும் சித்துத்தன்மைக்குங் கூறின அடிகள் ‘அந்தமொன்றில்லா ஆநந்தம் பெற்றேன்’ என்று கூறியதை நோக்குக. இதனால் சிவனுக்கே உரிய ஆநந்தத் தன்மையை உயிர் அவனிடத்திலிருந்தே பெறல் வேண்டும் என்ற உண்மை கூறப்பட்டது.

என்பால் நீ பெற்றது ஒன்று யாது—ஒன்று=ஒரு பொருள். சிவபெருமான் யாதொரு குறைவுமில்லாது நிறைந்த பொருளே (பரிபூரணப்பொருள்). உயிர் மலப்பிணிப்பினாலே குறைவுடைய

பொருள். சிவபெருமான் அடிகளிடத்துப் பெறத்தக்க பொருள் ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து.

சங்கரன்—இன்பஞ் செய்கிறவன். எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பஞ் செய்கிற வரம்பிலின்பமுடைய நீயே 'சதுரர் யார்' என்பதனை அறிந்து சொல்லுதற்குத் தக்கவன் என்பதைக் குறிப்பிப்பார் 'சங்கரா' என்று விளித்தார்.

சதுரர் யார் கொல்—உலகப்பற்றுடைய மக்கள் பண்டமாறுதல் செய்யுமிருவரில் யாவன் பெரும் பொருட்பயனடைகிறானோ அவனையே சமர்த்தனாக எண்ணுகின்றார்கள். இக்கால உலகமித்தன்மையுடையதாய்த் துயருறுகின்றது. இந்த முறைமையில் வைத்து அடிகள் 'சதுரர் யார்கொல்' என்று நகைச்சுவைபடக் கூறுகின்றார். உண்மையில் யாவன் பொருட்பற்றில்லாது எல்லாப் பொருள்களையு மிழக்கின்றானோ அவனே எல்லாப் பொருள்களையுமுடைய வாழ்வுச் சிறப்பை அடைகின்றான். இதுபற்றி ஆசிரியர் கீருவள் ளுவர் "நத்தம்போற் கேடுமுளதா கும் சாக்காடும்—வித்தகர்க் கல்லா லரிது" என்று கூறினார். யார்கொலோ என்பதில் கொல் ஐயப்பொருளை உணர்த்துகின்றது.

ஒ—அசை.

யான் இதற்கு ஓர் கைம்மாறு இலன்—அடிகள் தாம் சிவபெருமானிடத்துத் தம்முடைய உயிர் உடல் உடைமை எல்லாம் ஒப்புவித்து அவனா லாட்கொள்ளப் பெற்றபின், சிவபெருமான் தமக்குச் செய்த கைம்மாறில்லாத உதவிக்குப் பதிலாகக் கொடுப்பதற்கு ஒரு பொருளும் தம்மிடம் இல்லை என்பார் 'யானிதற்குக் கைமாறிலன் என்று கூறினார். ஓர் என்பது ஓர் எனக் குறுகி நின்றது. கைமாறே என்பதிலுள்ள ஏ—அசை.

இதனோடு அநுபோக இலக்கணம் கூறுகிற கோயிற்றிருப்பதிகம் பத்துப்பாட்டுக்களின் உரைகளும் முடிவுபெறுகின்றன. பிற பாட்டுக்களிற் போல இப்பாட்டினும் அடிகள் சிவபெருமானுடைய சத்து சித்து ஆந்தம் ஆகிய மூன்று தன்மைகளையுஞ் சார்ந்து அவனோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து வீடடைதலாகிய அநுபோக இலக்கணம் கூறுகின்றார்.

—மா. வே. நெல்லைப்பிள்ளை

புதுக் கவிகள்-Original Poetry

தமிழ்நாட்டு மாணவர் கடமை

[கோமுடி வித்துவான் பெ. கோவிந்தன் அவர்கள்]

முந்திவை கறையெழுந்து முகங்கழுவி முன்னின்று
தந்தைதா யரைவணங்கும் தமிழ்நாட்டு மாணவர்காள் !
வந்திறந்த முன்னோர்க்கும் வாழ்வோர்க்கும் தாயாகும்
செந்தமிழ்நற் கன்னிக்குச் செய்வீரோ தலைவணக்கம். 1

பக்கமிருந் துடையுடுத்துப் பார்த்துவக்குந் தாயருக்குத்
தக்கவுடை பின்னுதவுந் தமிழ்நாட்டு மாணவர்காள் !
தொக்கநுண்ணு லும்பண்ணுந் தோய்ந்தபா வுங்கொடுத்து
மிக்குதவுந் தமிழ்த்தாய்க்கு விளங்குகலை செய்வீரோ. 2

உவந்துகல்வி கேள்விகளால் உயர்விக்கும் பெற்றோரைத்
தவஞ்செய்தா ரென்பிக்குந் தமிழ்நாட்டு மாணவர்காள் !
சிவந்துரையா துடனிருந்து செல்வழியும் நல்லறியும்
உவந்துரைக்குந் தமிழ்த்தாய்க்கிங் குயர்சிறப்புச் செய்வீரோ.

கட்டாப்பல் பொருள்காட்டாச் சொற்பயிற்றுந் தாயருக்குத்
தட்டாது தொண்டுசெயுந் தமிழ்நாட்டு மாணவர்காள் !
எட்டாத பல்பொருளை எளியமொழி யால்விளக்க
முட்டாத தமிழ்த்தாய்க்கு முதல்தொண்டு செய்வீரோ. 4

உண்ண அறு சுவையுணவும் உயரணியும் உதவியநுந்
தண்ணளித்தா யர்க்குதவுந் தமிழ்நாட்டு மாணவர்காள்!
எண்சுவையும் பலஅணியும் எடுக்குந்தோ றுங்கொடுக்கும்
வண்மைமிகுந் தமிழ்த்தாய்க்கு வலியபணி செய்வீரோ. 5

செம்பொன்னைச் சொல்லார்தஞ் சேயரையே பெற்றோர்கள்
தம்பொருளென் பாருவந்து தமிழ்நாட்டு மாணவர்கள் !
எம்பொருள் ரென்றும்மை ஈன்றோர்க்குந் தமிழ்த்தாய்க்கும்
செம்பொருள்போல் பலபயனும் செய்துசிறப் புறுவீரோ. 6

ஈன்றோரைப் பேணுதா ரெனைத்துணைய ரானாலும்
சான்றோரென் னாதுலகந் தமிழ்நாட்டு மாணவர்காள் !
தோன்றியதாய் நாட்டினுக்குஞ் சொற்பயிற்றுந் தமிழ்த்தாய்க்கும்
ஈன்றோர்க்குந் குருதியும்விட் டிசைகொள்ள வல்லீரோ. 7

மக்களைப்பெற் றுவத்தலினும் மனமகிழ்வர் தாயரிவர்
தக்காரென் றுலகுரைப்பத் தமிழ்நாட்டு மாணவர்காள் !
மிக்ககல்வி கேள்விகளால் விளங்கித்தொண் டாற்றுவிரோ
தக்கார்தும் மைப்புக்கழத் தாயர்தமிழ்த் தாய்மகிழ. 8

அடுத்துறையும் பகைவர்களால் ஆமிடையூ றத்தனையுந்
தடுத்துத்தா யரைப்போற்றுந் தமிழ்நாட்டு மாணவர்கள் !
கெடுக்குமனத் தாரியர்செய் கேடுகளெல் லாமெதிர்த்துத்
தடுத்துச்செந் தமிழ்த்தாயைத் தனித்திலங்கச் செய்வீரோ. 9

பாலுணவை யுண்பித்துப் பசியாற்றுந் தாயருக்குச்
சாலப்பின் னுதவிசெயுந் தமிழ்நாட்டு மாணவர்காள் !
மாலறமுப் பாலுதவி வாலறிவு தான்மிகுக்குஞ்
சீலமிகுந் தமிழ்த்தாய்க்குச் சிறப்பாலெப் பணிசெய்வீர். 10

நன்றே செய்வார் இன்றே செய்க; நாளை என்பார் நாடார்
நலத்தை; கழிவிரங்கல் என்பது கடந்த ஞான்றின் பேய்த்தோற்றமே.

—ஆங்கிலக் கருத்து.

(கா. சீவ. க)

இலக்கணமும் இலக்கியமும் : LANGUAGE AND LITERATURE

தமிழ் மொழியில் சகர முதன்மொழி
[துடிசைகீழார் அ. சிதம்பரனூரவர்கள்]

செந்தமிழ்: தொகுதி 3: பகுதி 2-ல், சித்தார் ஜில்லா, நேஷனல் ஐஸ்கூல், தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமத் R. நரசிம்ம ஜயங்கார் B. A. (Hons.) அவர்கள் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதியிருக்கின்றார்கள்:—

1. தொல்காப்பியர் காலத்தே சகர முதற்சொற்கள் தமிழில் வழங்க இல்லை.

2. சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் சகர முதற் சொற்கள் எல்லாம் வடமொழிச் சிதைவுகள் ஆகும்.

3. பிற்கால இலக்கியங்களிலே சிதைக்காமல் பிறமொழியில் உள்ளபடியே சகர முதற்சொற்கள் உபயோகப்படலாயின.

4. மொழிக்கு முதலாகாத ரகர-லகர முதற்சொற்கள் இலக்கியத்தில் வழங்கும்போது அ-இ-உ என்ற எழுத்துக்களில் ஏதாயினும் ஒன்றை முதலில் சேர்க்கிறோம். இவ்வாறு சகர முதன்மொழிகளை முதலில் பிற எழுத்து ஒன்றையும் சேர்க்காது, சங்கப்புலவர்கள் வழங்குகின்றமையின், அவர்களும் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களும் தொல்காப்பியருக்கும் தொல்காப்பியத்துக்கும் காலத்தால் மிகமிகப் பிற்பட்டிருக்கலாம் என ஊகிக்கலாம்.

5. தமிழ்மொழியிலுள்ள சகர முதற்சொற்கள் வடசொல்லாகவோ திசைச்சொல்லாகவோ இருத்தல் வேண்டும்.

6. சகர முதற்சொற்களில் ஒன்றும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாக (தூய தமிழ்ச் சொல்லாக) இருத்தல் இயலாது”.

இவர் தாம் கொண்ட கொள்கையை உறுதிப்படுத்தற்கு நச்சினூர்க்கினியர், சேனாவரையர், இளம்பூரணர் முதலிய உரையாசிரியர்களுடைய கூற்றுக்களையும் உதறித் தள்ளிவிட்டார்.

சட்டி—சகடம்—சமழ்ப்பு என்றற் றொடக்கத்தன தமிழ்ச் சொற்களே என்று நச்சினூர்க்கினியர் முதலியோர் காட்டாமற் காட்டியும் திரு. ஜயங்கார் அவர்களுக்கு அது பிடிக்கவில்லை.

“கடிசொல்லில்லைக் காலத்துப்படினே” என்னும் சூத்திர உரையிலும்:—

(உ-ம்) “சட்டி—சள்ளை—சமை” எனவும்,
 “சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பரே” எனவும்,

“தையலாய் சமழாதுரை யென்றதே” எனவும் சகரம் மொழிக்கு முதலாய் வந்தவாறு காண்க” என்று உரையாசிரியர் கூறியதையும் ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டார்.

இன்னும் “சமழ்ப்பு” என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதிலுள்ள முகர ஒற்றுத் தமிழுக்கே சிறப்பாயுள்ள எழுத்து. அவ்வெழுத்துப் பிற பாஷைகளில் இல்லை என்பது எல்லாருக்கும் ஒப்பமுடிந்தது. அதனையும் மறந்து அது வடமொழிச் சொல் என்று அய்யங்கார் அவர்கள் கூறுவாரே யானால் அதனை உலகம் ஏற்காது.

இதனைக் குறித்துச் சேந்தமிழ் தொ. 33. ப. 3.-ல் நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் என்பவர் என்ன கூறுகிறார் என்றால், “சகரமுதற் சொற்கள் தமிழிலே ஆதி தொட்டிருந்தனவல்ல என்பது நிச்சயம். தமிழில் மட்டுமல்ல, பிறபாஷைகளிலும் சகரம் பின் எழுந்த ஒரு பேச்சொலியே என்பது மொழிநூல் நிபுணர்களின் கருத்து. சகரவரியின் முதலெழுத்து மாத்திரமல்ல, சகர ஆகாரம் ஆதிய மற்றவைகளும் பின்னரே எழுந்தன..... தொல்காப்பியர் காலத்தில் சகர ஆகாரம் முதலியன வற்றைத் தலையிற் கொண்ட சொற்கள் இருந்தன என்பது ஒருதலை. சகரத்தைத் தலையிற் கொண்ட சொற்களும் பரவை வழக்கில் இருந்தன வாகலாம். ஆயினும், அவை இலக்கியங்களிலே ஏறுதனவாபிருந்தமையால், ஆசிரியர் அவற்றை விலக்கினார் போலும். அல்லது, சில சொற்கள் மாத்திரம் ஏறிக்கொண்டமையால், தமிழ்ச் சொல்லாராய்ச்சி நிரம்பாத அக்காலத்தில் இருந்த அவர் அவற்றைத் தமிழன்று, வடமொழி என வைத்தனர் போலும்.” என்று கூறிவிட்டு, சட்டி-சகடம்-சமழ்ப்பு-சள்ளை-சமை-சமம் முதலிய சொற்கள் தமிழே என்றும் நிரூபித்துள்ளார்.

இனி, இவ்வித ஆராய்ச்சிக்கு இடந்தந்து நின்ற தொல்காப்பியர் சூத்திரங்களை மேற்சொன்ன இருவரும் எடுத்துக் காட்டினார் இல்லை. அச்சூத்திரங்களை முதலில் எடுத்துக் காட்டிவிட்டு மேற்செல்லுவாம்.

வாசகர்கள் ஒவ்வொருவரும் அச்சூத்திரங்களுக்கு உரையாசிரியர்களுடைய உரையின் உதவியில்லாமலே தம் தம்

சொந்த அறிவின் மாட்சியால் ஆராய்ந்துபார்த்தால் உண்மை விளங்கும்.

தற்காலம் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களில் உள்ள படி சூத்திரங்கள் வருமாறு :—

“க,த,ந,ப,ம எனு மாம்ஐந் தெழுத்தும்
எல்லா உயிரோடும் செல்லுமார் முதலே”

—(தொல்-எழு-மொழி-28)

“சகரக்கிளவியும் அவற்றோரற்றே
அ,ஐ,ஒள வெனும் மூன்றலங்கடையே”

(தொல்-எழு-மொழி-29)

இவ்விரண்டு சூத்திரங்களும் ஆதியில் அதாவது, எட்டுச் சுவடியில் இருக்குங்காலத்து, ஒரே சூத்திரமாகத் திகழ்ந்தன.

சுவடியில் உள்ளபடி ஈண்டுத் தருவாம் :—

க,த,ந,ப,ம, எனுமாம் ஐந்தெழுத்தும்
எல்லா உயிரோடும் செல்லுமார் முதலே
சகரக்கிளவியும் அவற்றோரற்றே
அவை ஒள வெனும் ஒன்றலங்கடையே”

(தொல்-எழு-மொழி-28)

சுவடியினின்றும் படி எடுத்து எழுதிப் புத்தகமாக்கின பெரியார்கள் சூத்திரத்தை இரண்டு படுத்தின துமல்லாமல், “அவை” என்ற கடைசி அடியிலுள்ள முதற்சொல்லை “அ-ஐ” என மாற்றியும், அதற்குத்தக “ஒன்றலங் கடையே” என்ற தொடரை “மூன்றலங் கடையே” என்றும் எழுதிவிட்டார்கள்.

இஃது எதுபோல இருக்கிறதென்றால், “சுக்குத்-திப்பிலி-மிளகு” என்ற சொற்றொடரை, ஒருவன் “சுக்குத்தீப்-பிலிமிளகு” என்று இரண்டு தொடராகப் பிரித்துக்கொண்டு, அதற்கு “பிலிமிளகு என்ற ஒருவித மிளகைக் கொண்டு வந்து, புதுமண்பாத்திரத்தில் போட்டு, நீர்விட்டு, சுக்கே விறகாகத் தீமூட்டி எரித்து, கசாயம் செய்து சாப்பிட்டால் சகலவிதமான சுரங்களும் நீங்கும்.” என்று உரை எழுதுவது போன்றும்.

சுவடியினின்றும் முதல் முதல் பிரித்து எழுதிய எழுத்தாளன் தான் சூத்திரத்தை இரண்டாக்கிக் கடைசி அடியையும் மாற்றினுடையே, அல்லது, பதிப்பாசிரியர்கள் தாம் அப்படிச் செய்தார்களோ, அல்லது, உரையாசிரியர்கள் தாம் தம்மதம்

நிறுத்த அவ்வாறு செய்தார்களோ அறியோம். ஆனால், “யார் வைத்த தீயினாலோ, வீடு வெந்தது மெய்”.

சூத்திரத்தைப் பிளவுபடுத்திக் கடைசி அடியை மாற்றி னதினால் வந்த கெடுதிதான் இவ்வளவும். “சகர முதன்மொழி தமிழில் கிடையாது. அப்படிச் சகர முதன்மொழிச் சொற்கள் தமிழ் இலக்கியங்களில் கலந்திருந்தால் அவையெல்லாம் வடமொழி அல்லது திசைமொழிகளின் திரிபுகளாகும்.” எனப் பண்டிதர்களைக் கூறும்படிசெய்தது இவ்வடிமாற்றமே.

அவ்விரண்டு சூத்திரங்களையும் ஒருவன் கூர்ந்து நோக்குவானேயானால், அவ்விரண்டும் ஒரே சூத்திரமாக இருக்கவேண்டும் என்று கருதா நிற்பான். ஏனெனின், இரண்டும் சேர்ந்த விடத்துத்தான் பொருள் முற்றுப்பெறுகிறது.

இப்போது 29-வது ஆக இருக்கும் சூத்திரம் தனிச் சூத்திரமாக இருந்தால் “சகரக் கிளவியும் அவற்றோற்றே” என்று ஆரம்பித்திருக்கமாட்டார்.

“அவற்றோர் அற்றே” என்பதற்கு ‘க-த-ந-ப-ம’ என்பவை போன்றதே என்பது பொருளாகிறபடியால் 28-29-வது சூத்திரங்கள் ஒன்றே எனக் கொள்ளக் கிடக்கிறது.

புத்தகங்களில் உள்ள சூத்திரப்பிரகாரம் பொருள் செய்து பார்ப்போம்:—

“க்-த்-ந்-ப்-ம் என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களும் எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடும் சேர்ந்து பெருவரவிறறாய் மொழிக்கு முதலாகவரும்.

ச் என்ற மெய்யெழுத்தும் மேற்சொன்ன ஐந்தெழுத்துக்களைப்போலவே சிறுவரவிறறாய் வரும்.

ஆனால், க்-த்-ந்-ப்-ம்-ச் என்ற ஆறு மெய்யெழுத்துக்களும், அ-ஐ-ஒள என்னும் மூன்று உயிரெழுத்துக்களுடனும் கூடி மொழிக்கு முதலில் வாரா, !!” என்பதே பொருள்.

சூத்திரத்தினுடைய கடைசி அடி இவ்வாறு இருந்திருக்குமானால் தொல்காப்பியர் இவ்வாறு சூத்திரித்திருப்பாரா? என்று பாருங்கள்.

க்-ச்-த்-ந்-ப்-ம் என்ற ஆறு மெய்களும் அ என்ற உயிரோடுகூடி மொழிக்கு முதலாக வராவிட்டால் ஏனைய உயிர்களோடும் வாரா என்பதே சித்தாந்தம். ஏன் எனில்,

“அகர உயிர் இன்றேல் அக்கரங்கள் இன்றும்” என்பது காஸ்திரம்.

ஆகையால் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் உள்ள 18 மெய்களில், க்-ச்-த்-ந்-ப்-ம் என்ற மெய்கள் வேண்டியதே இல்லை; 12 மெய்களே போதுமானது. அப்படிக்கு இல்லாமல் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் தொல்காப்பியருக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள இலக்கண ஆசிரியர்கள் 12 உயிர்களும் 18 மெய்களும் என வரை அறுத்துள்ளார்கள்.

தொல்காப்பியரும்,

“எழுத்தெனப்படுப, அகரமுதல் னகர இறுவாய் முப்பஃ தென்ப” என்று சூத்திரித் திருக்கிரார். ஆகையால், “சகரக் கிளவியும்” என்ற சூத்திரத்தில் உள்ள இரண்டாவது அடி தொல்காப்பியர் கூறியவண்ணம் இல்லை என்பதே தேற்றம்.

“எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்
படித்தவன் பாட்டைக் கெடுத்தான்”

என்பது பழமொழி.

இனிச் சுவடியில் உள்ள சூத்திரப்பிரகாரம் பொருள்செய்து பார்ப்போம்:—

“க்-த்-ந்--ப்-ம் என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களும் எல்லா உயிர் எழுத்துக்களோடும் கூடி பெருவரவிறராய் மொழிக்கு முதலாக வரும்.

ச் என்ற மெய்யெழுத்தும் அவ்வைந்து மெய்யெழுத்துக்களைப் போலவே சிறுவரவிறராய் எல்லா உயிர் எழுத்துக்களோடுங் கூடி மொழிக்கு முதலாக வரும்.

ஆனால், க்-ச்-த்-ந்-ப்-ம் என்ற ஆறு மெய்யெழுத்துக்களும் ஒள என்னும் உயிர் எழுத்தோடுங் கூடிமாத்திரம் மொழிக்கு முதலாக வாரா” என்பதாம்.

(உ-ம்) 1. நாய் கவ்விறு (கௌவிறு என வராது)

2. இராமன் தவ்வலுற்றான் (தௌவலுற்றான் என வராது)

3. நவ்வி அழகிது (நௌவி அழகிது என வராது)

4. சிறு திப்பிலிக்கும் பவ்வியத்துக்கும் குணம் வேறு (பவ்வியம் = ஆணைத்திப்பிலி) (பௌவியம் என வராது)

5. மவ்வல் மணம் கமழுகின்றது (மௌவல் எனவராது)

6. சவ்வரிசிக் கஞ்சி நல்லது (சௌவரிசி என வராது)

இன்றுவரை உலகில் வழக்கும் இப்படியே இருப்பதை யாவரும் காணலாம்.

“இலக்கியங் கண்டதற்கிலக்கணமே” யொழிய வேறின்று.

தொல்காப்பியர் அவர் காலத்தில் வழங்கிய இலக்கியங் களுக்கு இலக்கணம் செய்தாரே யொழிய வேறில்லை.

(தொடரும்)

குறுந்தொகை

மூலமும் விளக்க உரையும்

[இலந்தையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

குறிஞ்சி

இரவுக்குறியில் வந்து களவொழுக்கத்தில் தலைவியைக் கூடற்கு மறுக்கப்பட்ட தலைமகன், அவளை வரைந்துகோடற் கெண்ணாது, பின்னும் களவொழுக்கத்தையே பேணித் தலைவியைக் கூடுதற்கு விருப்புற்றவனாய் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

ஒளவையார் பாடியது

29. நல்லுரை யிகந்து புல்லுரைத் தாஅய்ப்

பெயனீர்க் கேற்ற பசுங்கலம் போல

உள்ளந் தாங்கா வெள்ள நீந்தி

அரிதயர் வுற்றனை நெஞ்சே என்றும்

பெரிதா லம்மநின் பூச லுயர்கோட்டு

மகவுடை மந்தி போல

அகனுறத் தழீஇக் கேட்குநர்ப் பெறினே.

என்பது இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்ட தலைமகன் இவர் எம்மை மறுத் தாரென்று வரைந்து கொள்ள நினையாது பின்னும் கூடுதற்கு அவா வுற்ற நெஞ்சினே நோக்கிக் கூறியது.

பதவுரை:—

நல்லுரை இகந்து—நன்மையைத் தருவனவாய சொற் களை வெறுத்துத் தள்ளி, புல் உரை தாய்—அற்பமான மொழி களைப் பற்றிக்கொண்டு, பெயல் நீர்க்கு ஏற்ற பசுங்கலம்

போல—பெய்யும் மழைக்குப் பொருந்த வைத்த பசுமையான மட்பாத்திரத்தைப் போல, நெஞ்சே—ஏன் மனமே! உள்ளம் தாங்கா—(மனத்தால்) நின்னால் தாங்க முடியாத, வெள்ளம் நீந்தி—கடல் போன்ற துன்ப வெள்ளத்தைத் தாண்ட முயன்று, அரிது அயர்வுற்றனை—மிகவும் அரிதாகத் தளர்ச்சி யடைந்தாய்; உயர்கோட்டு மகவுடை மந்திபோல—உயர்ந்த மரக்கிளையிலுள்ள குட்டியைத் தன் வயிற்றோடு கட்டிக் கொண்ட பெண் குரங்கைப்போல, அகனுறத்தழீஇ—மார்போடு தழுவிக்கொண்டு, கேட்குநர்ப் பெறின்—நின் வருத்தத்தைக் கேட்போர்களைப் பெற்றால், என்றும்—எப்பொழுதும், நின்பூசல்—உன்னுடைய ஆரவாரம்; பெரிது—மிகப் பெரிதாகும். ஆல்-அசை; அம்ம—முன்னிலையசை.

பெயல்—மழை. பசுங்கலம்—சுடாத மட்கலம். தலைவன் மனத்தைப் பார்த்து, “உன் வருத்தம் மிகப் பெரிது. நின் துன்பத்தைக் களைவோர் இல்லை. ஆயினும் அன்போடு உன்னைத் தழுவிக்கொண்டு உன்துயர் கேட்போர் இருப்பராயின் உன் துயர் நீங்கும்; அதுவும் பெற்றிலை; வறிதே புலம்புவதால் என் பயன்?” என்று கூறியதாம்.

பசுங்கலத்தில் பெய்யும் மழைநீர் கசிந்து பாத்திரத்தை அழித்து விடும் என்பது வருந்தி மழைபோல் பொழியும் கண்ணீர் சரீரத்திற்கு ஊறு செய்யும் என்றவாறு.

துயராற்ற வருவோர் மார்போடு தழுவி அன்போடு கேட்பவராதல் வேண்டுமென்பதை உயர்ந்த மரக்கிளையில் தாய்க்குரங்கு குட்டியைத் தன் மார்போடு பொருந்த அமைத்துக்கொண்டு வீற்றிருப்பது போல என்று உவமை முகத்தால் விளக்கினார்.

மேற்கோள் விளக்கம்:—

“நல்லுரை.....பெறினே” 1. தோழி இவ்விடத்துக் காவலர் கடியரெனக் கூறிச் சேட்பட நிறுத்தலிற் றனக்கு உண்டாகிய வருத்தத்தையும் பார்த்துக் கூறுவதற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். இதுவே மடன்மா கூறுதற்கே துவாயிற்று.

(தொல்காப்பியம் களவு. 403 பக்கம்)

1. ‘பெயல் நீர்க்கேற்ற’—‘பெயல் நீர்க்கேற்றன’—பிரதி பேதம்.
2. ‘நெஞ்சே என்றும்’—‘நெஞ்சே நன்றும்’—பிரதி பேதம்.
3. ‘அரிதயர் வுற்றனை’—‘அரிதவா வுற்றனை’—பிரதி பேதம்.

பெயனீர்க் கேற்றன—என்புழி ‘நீரை’ என இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருட்கண் வந்தது வேற்றுமை மயக்கம் என்க. என்னை?

“யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும், பொருள் செல் மருங்கில் வேற்றுமை சாரும்” (தொல்-சொல்-வேற்றுமை மயங்கியல் 23) என்பாராகலின்,

பசுங்கலத்துள் நீர் நிறையின் கெடும். இதனை, “பசுமட், கலத் துணீர் பெய்திரீஇ யற்று” — (குறள் 660) என்பதனானுங் காண்க.

மேற்கோள் விளக்கம்:—

“வரைதல் வேண்டித் தோழி செப்பிய, புரைதீர் கிள்வி புல் லிய வெதிரும்” (தொல்.—களவு-சூ. 105) என்னுமிடத்து, பின்னுங் களவொழுக்கம் வேண்டிக் கூறுதலுக்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். (தொல்-களவு. இளம்பூ. 166)

“மகவுடை மந்தி போல வகணுறத் தழீஇ” —
“தாக்குதற் கஞ்சாத் தனிமாவே குட்டி தழீஇ
ஊக்குதல் செய்யாத வுயர் மந்தி”

—(கச்சீ. ஆ. வண்டு விடுதாது 322)

மெய்ப்பாடு :—இளிவுபற்றிய அழகை.

பயன் :—ஆற்றாமை அறிவித்தல்.

பாலை

தலைமகன் தலைமகளை வரைந்து கொள்வான் கருதிப் பொருள் வயிற் பிரிந்தானாகத் தலைவி, அவன் பிரிவிற்காற்றாது கனவிலும் நலிய, தோழி தலைவியை நோக்கி, “நின்னை அவர் வரைந்து கொள் ளற் பொருட்டன்றே பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்றது. அவர் வருந்துணையும் நீ ஆற்றியிராது கவல்வதென்றையோ!” என்று தோழி கேட்பத் தலைவி, “யான் ஆற்றியிருந்தேனாயினும் கனவினிகழ்ச்சி யான் கவலலுற்றேன்” என்று சொல்லியது.

கச்சிப்பேட்டு நன்னாகையார் பாடியது.

30. கேட்டிசின் வாழி தோழி யல்கற்
பொய்வ லாளன் மெய்யுற மரீஇ
வாய்த்தகைப் பொய்க்கனா மருட்ட வேற்றெழுந்
தமளி தைவந் தனனே குவளை
வண்டுபடு மலரிற் சாஅய்த்
தமியேன் மன்ற வளியேன் யானே.

என்பது, “அவர் நின்னை வரைந்து கோடல் காரணத்தாற் பிரியவும் நீ ஆற்றியிராது ஆற்றாயாகின்றது என்”னென வினா தோழிக்குத் தலைமகள், “யான் ஆற்றியுள்ளேனாகவும் கனவு வந்து என்னை இங்ஙன் நலிந்தது” எனக்கூறியது.

பதவுரை:—

தோழி — தோழியே, கேட்டிசின் — கேட்பாயாக, வாழி—நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக; அல்கல்—இரவில், பொய்வலாளன்—பொய்க்கும் தன்மையில் வல்லவனாகிய தலைவன், மெய் உற மரீ—என் சரீரம் பொருந்தத் தழுவிவவாறு, வாய்த்தகை பொய்க்கனா மருட்ட—உண்மையில் வாய்த்ததைப் போன்ற பொய்க்கனவு ஒன்று என்னை மயங்கிடச் செய்ய, ஏற்று எழுந்து—அதனை உண்மை என்று கருதிப் படுக்கையினின்றும் எழுந்து, அமளி தைவந்தனன்—படுக்கையைக் கைகளால் தடவினேன்; குவளை—குவளை மலர் போன்ற என் கண்கள், வண்டுபடு மலரிற் சாஅய்—வண்டுகள் வீழ்ந்த மலரைப் போல் அழகு கெட, தமிழேன்—யான் தனிமையாய் இருக்கக் கண்டேன்; யான் மன்ற அளியேன்—நான் மிகவும் அளிக்கப்படத் தக்கவள். ஏ, ஏ—அசை.

அல்கல்—இரவு. கேட்டிசின்—இசின்—முன்னிலை இடைச் சொல். பொய்வலாளன் என்று தலைவனைக் கூறியது, கனவில் தன் மெய்யைத் தழுவிவது போல் தோன்றத் தலைவி படுக்கையைத் தடவிப் பார்த்தபோது இலனாகத் தமிழளானதுபற்றி வஞ்சகத் தன்மையால் கனவில் நலிவு செய்தான் என்பதால் என்க. வாய்த்தகை—உண்மைத் தன்மை; வாய் + மெய் = வாய்மை. குவளை—உவமவாகு பெயர். அளித்தல்—காத்தல். அளி—அன்பு; கருணை.

மேற்கோள் விளக்கம்:—

தலைமகள் கனவு நலிவுரைத்தல் என்பதற்கு மேற்கோள்.

—(நம்பியக:—சங்கப்.)

கேட்டிசின்.....யானே”—இது வலிதற்குப் பிரிய வருந்துகின்றது என் என்றாட்குக் கனவு நலிவுரைத்தது. (தொல். களவு. பக். 482.)

1. ‘வாய்த்தகை’—‘வாய்த்தரு’—பிரதிபேதம்.

—வரத்தகை—பிரதிபேதம்.

2. ‘வளியன் யானே’—‘வளியேன் யானே’—பிரதிபேதம்.

அல்கல் - இரவு. “பெருநகை யல்க னிகழ்ந்ததொரு நிலையே” —(கவி-குறிஞ்சி. 29) என்றவிடத்தும் இப்பொருளாதல் காண்க.

பொய்வலாளன் என்றது களவிற்கூடியபோது “நின்னிற் பிரியேன்; பிரியிற்றரியேன்” என்றுரைத்த தலைமகள் பிரிந்து பொய்த்தமை கருதி என்க.

வாய்த்தகை—என்பதற்கு, கணவனைத் தந்ததனால் ‘வாய்த்த’ என்றும் விரைவில் ஒழிந்ததனால் ‘கை’ என்றும் கனவிற் கு அடை

கொடுத்தார் என்பாரு முண்டு. கை—சிறுமை. கைவாள், கைத்தடி. என்ற விடங்களிலும் அறிக.

மேற்கோள் விளக்கம்:—

“கனவுமுறித்தா லவ்விடத்தான” —(தொல் - பொருளியல் 195கு.) என்பதற்கு, “கேட்டிசின்வளியன்யானே” என்பது தலைவி கனக்கண்டு கூறியதற்கு மேற்கோள்—(தொல்-பொருளியல்-இளம்பூ. பக். 288)

மேய்ப்பாடு:—அசைவுபற்றிய அழகை.

பயன்:—ஆற்றாமையறிவித்தல்.

“ வெண்பாவிற் புகழேந்தி ”

[பண்டிதர். திரு. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள்]

(கசு-ஆம் சிலம்பு, ௨௫௧-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

“செம்மனத்தான் றண்ணளியான் செங்கோலான் மங்கையர்கள் தம்மனத்தை வாங்கு தடந்தோளான்—மெய்மை நளனென்பான் மேனிலத்து நானிலத்து மிக்கான் உளனென்பான் வேந்த னுனக்கு”.

“அறங்கிடந்த நெஞ்சு மருளொழுகு கண்ணும் மறங்கிடந்த திண்டோள் வலியுந்—திறங்கிடந்த செங்கண் மாலல்லனேற் றேர்வேந்த ரொப்பரோ அங்கண் மாஞாலத் தவற்கு”.

என்பன நளனைப்பற்றிக் கூறும் வெண்பாக்கள். நளன் ஓர் செம்மனத்தன் என்பது புகழேந்திப் புலவரது முடிபு. அதனாற்றான் அவனைப் பிறுண்டும் ‘செம்மை புரிவான்’ ‘செம்மையுடைய மனத்தன்’ எனப் பலதரம் அழைத்தனர். இன்னும் இச்செய்யுளிற் கூறிய குணங்களையே பின்னரும் கூறியிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. ‘செங்கோலான்’ ‘பொய்மை விலக்கினான்’ ‘மெய்மை விடாதான்’ என்றிவை யெலாம் அவர் கூற்றுக்கள். ‘அறங்கிடந்த நெஞ்சம் அருள் ஒழுகு கண்ணும்’ உடையவன் என ஈண்டுக் கூறியதற் கொப்பப் பின்னரும் ‘அறத்தின் பெருந்தவமே, பேரருளின் கண்ணே’ என அவனை அழைத்துளர்.

இனித் தமயந்தியைப் பலபடத் தீட்டிக் காட்டியுளராயினும், அவற்றுள் ‘அழகு சுமந்தினைத்த ஆகத்தாள்’ என்ற தொடர் விஞ்சிய நயமுடையது. இஃது சீதையை வர்ணிக்கும்பொழுது கம்பர் கூறிய ‘அழகெனும் அதுவுமோர் அழகு பெற்றதே’ என்பதை நினைப்பூட்டாமலிராது.

“.....வண்டு

பழகு கருங்கூந்தற் பாவை—மழகளிற்று
வீமன் குலத்துக்கோர் மெய்த்தீப மற்றவளே
காமன் நிருவுக்கோர் காப்பு”

“நாற்குணமு நாற்படையா வைம்புலனு நல்லமைச்சா
ஆர்க்குஞ் சிலம்பே யணிமுரசா—வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணு வதனமதிக் குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை யரசு”

இவையும் படித்தின்புறு தற்குரியன.

தமயந்திக்கும் நளனுக்குமுள்ள ஒற்றுமையைப் புலப்படுத்தப் புலவர் கூறிய சில சொற்றொடர்களை ஈண்டுக் கூறுதும்: ‘வீமன்திருமகளாம் (நளனது) நல்லுயிர்’, ‘ஒற்றைத்துகிலும் உயிருமிரண்டாக’

“ஒருவ ருடலி லொருவ ரொதுங்கி
இருவரெனுந் தோற்ற மின்றிப்-பொருவெங்
கணற்கேயும் வேலானுங் காரிகையுஞ் சேர்ந்தார்
புனற்கே புனல்கலந்தாற் போன்று”.

தமயந்தி சுயம்வர மண்டபத்தில் புகுந்ததை, ‘வயவேந்தர் சித்தம் மருங்கேவர, வண்டின் பந்தற்கீழ், கொண்டணைந்த மாதர் மருங்கின் வெளிவழியே மன்னவர் கண்புக்கு நெருங்கச் செய்யவாய்ச் சிறையன்னம் செங்கமலப் பொய்கை வாய்ப்போவதே போன்று போய்ப் புக்காள்’ என நயம்பட உரைத்திருக்கின்றார். தமயந்தி நளனுக்கு மாலை சூட்டும்பொழுது,

“மின்னுந்தார் வீமன்றன் மெய்ம்மரபிற் செம்மைசேர்
கன்னியா னாகிற் கடிமாலை—அன்னந்தான்
சொன்னவனைச் சூட்ட வருளென்றான் சூழ்விதியின்
மன்னவனைத் தன்மனத்தே வைத்து”

எனப் புகழேந்தியார் அவ்விடத்தும் தமயந்தியின் கற்பை உயர்வுபடுத்தி உரைத்தனர். வில்லிபுத்தூரர் தமது நூலில்,

“ஆண்டெரிப் பிறந்தபோதே யன்பினு லெந்தை நேர்ந்த
பூண்டெரி மார்பனின்றிப் பொன்னவை பொலியத்தோன்றி
ஈண்டெரி முன்னர் மன்னரிழிவுற வேட்டிலானேல்
மீண்டெரி புகுவன் என்னும் எண்ணமே விழையுநீரான்”

எனத் திரௌபதை நினைத்தாளாகவும், கம்பர் தம் காவியத்தில்,

“ சொல்லிய குறியினத் தோன்றவே யவன்
அல்லனே லிறப்பனென் நகத்துள் உன்னினான் ”

எனச் சீதை நினைத்தாளாகவும் கூறினார். புகழேந்தியார் ‘செம்மைசேர் கன்னியானாகில்’ என்ற சொற்றொடரால் பின்னைய இரு புலவர்களையும் வென்றுவிட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

நம் புலவர் பூஞ்சோலைகளையும் அவற்றில் மாதர் செய்வனவற்றையும் நன்கு எடுத்துரைத்திருக்கின்றார்.

* பூக்கொய்கின்ற பெண்ணொருத்தியின் முகத்தைப் பங்கய மென்றெண்ணிப் படிந்த வண்டை அவள் தன் கையால் கலைக்க அவ்வண்டு அவள் கையைக் காந்தள் மலரென்று கருதி அதிற் பாய்ந்தது. அவள் என் செய்வாள்? அவ்வண்டைக் கலைக்க முயன்று தான் களைப்படைந்து வியர்வையுடன் நின்றாள். † கம்பரும் ‘ஒரே நேரத்தில் மலராத தாமரையுங் குவளையும் ஒரு பெண்ணாகிய வல்லியில் முகமாகவும் கண்ணாகவும் பூத்திருப்பதைக் கண்ட புதுமையைப் பார்த்துத் திரியும் வண்டு அப்பெண் கலைத்தாலும் போகாது அப்புதுமையைப் பார்த்தது’ என அழகுறக் கூறியிருக்கிறார். இதில் அவர் ஒரு நேரத்தில் பூவாத இரு மலர்கள் மங்கை வல்லியில் பூத்தன எனக்கூறிய நயம் தமிழறிஞரை யின்பசாகரத் தமிழ்த்துர் தகையது. நம் புகழேந்தியாரும் அவரிலுங் குறைவு படாமல் கையால் கலைக்க அதனைக் காந்தளென எண்ணி அதிலும் பாய்ந்தது என அழகுறக் கூறினார்:

*-மங்கை யொருத்தி மலர்கொய்வாள் வாண்முத்தைப் பங்கய மென் றெண்ணிப் படிவண்டைச் -செங்கையால் காத்தாளக் கைம்மலரைக் காந்தளெனப் பாய்தலுமே வேர்த்தானைக் காணென்றான் வேந்து.

—புகழேந்தியார்

† நதியினுங் குளத்தும் பூவா நளினங்கள் குவளையோடு மதிநுதல் வல்லி பூப்ப நோக்கிய மாலைத்தும்பி அதிசய மெய்திப்புக்கு வீழ்ந்தன வலைக்கப்போகா புதியன கண்டபோழ்து விடுவரோ புதுமை பார்ப்பார். —கம்பர்

என்று ஒருவன் அயிர்த்தான் எனவும் சிறப்பாகக் கூறியிருக்கின்றனர்.

நெற்றியில் சுவளைமலர் பொருந்தும்படி யணிந்த தைய
 லொருத்தி வையத்தார் உண்ணாக் கடுவிடத்தை யுண்ட கண்
 னானை யொத்தனள் எனவும், கமலப்பூ இரண்டைக் காதிற்
 பெய்த ஒரு பெண் மூன்று முகத்தையுடையவன் போன்றாள்
 எனவும், தன்னுடன் நீராடி எழுந்த தன் மனையாள் முகத்
 தைத் தாமரை யென்றயிர்த்து, அவளைக் காணவில்லை யென்று
 ஒருவன் அயிர்த்தான் எனவும் சிறப்பாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

சூதாடலின் தீமையைப் புலவர் மிகச் சிறப்பாக எடுத்து
 விளக்கியிருக்கின்றார். செம்மை நினையாமை பூண்டார் நெறி,
 காதல், கவறாடல், கள்ளாண்டல், பொய்மொழிதல், ஈதன்
 மறுத்தல் என்பன. இவற்றில் கவறாடல் அறத்தை
 வேர் கல்லும், அரு நரகில் சேர்க்கும், அருளைத் தேய்க்கும்,
 கோபத்தை யுண்டாக்கிக் கெடுத்தியெய்யும், அழகையழிக்கும்,
 உண்மையையும் உயர்வையும் அழிக்கும், மாணஞ் சிதைக்கும்,
 அன்பையழிக்கும், ஆயம் பிடித்தார் பொது மகளிர் கேயம்
 பிடித்தார்போல் மனதில் மாயம் பிடித்தாரே யாவர் என்பன.

இச் சூதின்றன்மையைப் புகலுமிடத்தும் புலவர்
 முதலாவது செம்மை நினையாமை பூண்டார் நெறியெனக்
 கூறினர். நள்ளைச் செம்மனத்தான் எனப் பலவிடங்களிலும்
 மேம்படுத்துரைத்த அவர் இவ்விடத்து அதனை விதந்து காட்டி
 யதிலும் ஓர் நயம் இருக்கிறது. செம்மையுடையான்
 ஒழுகினமை பண்டை விதியின் பயனே! என்பது தொனிப்
 பதை யறியும்பொழுது புலவரின் புலமை—கவிஞானம்—எத்
 தகையதென்று எடுத்துரைக்க ஒண்ணுமோ?

புதல்வர்களின் பெருமையையும் புலவர் கூறியிருப்ப
 திண்டு கவனித்தற்குரியது.

செய்தவ மெத்தனை செய்தாலும் மைதீர் மகப்பெறா
 மாணிடர்கள் வானவர் தம்மூர்ப் புகப்பெறார்.

இன்னடிசில் புக்களையும் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ்
 செய்யவாய் மக்களையிங் கில்லாதவர்,

பொன்னுடையவரேனும் புகழுடையவரேனும் ஒன்று
 முடையரல்லர்.

“சொன்ன கலையின் றுறையனைத்துந் தேய்ந்தாலும்
 என்ன பயனுடைத்தா மின்முகத்து-முன்னங்
 குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்கால் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
 சிறுகுதலைக் கேளாச் செவி”

என் நிவ்வாறெல்லாம் மூன்று வெண்பாக்களில் புலவர், வள்ளுவர் புதல்வரைப் பெறுதல் எனும் அதிகாரத்தில் கூறிய வற்றைச் சுருக்கிக் கூறியிருக்கின்றனர்.

“பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும்
 மென்னுடைய ரேனு முடையரோ—இன்னடிசிற்
 புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
 மக்களையிங் கில்லா தவர்”

எனும் செய்யுளைப் படிக்கும் பொழுது.

“படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ இண்ணும்
 உடைப்பெருஞ் செல்வராயினும் இடைப்பட்டக்
 குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
 இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்
 நெய்யுடை அடிசின் மெய்பட விதிர்த்து
 மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
 பயக்குறை இல்லாத் தாம்வாழு நாளே”

எனும் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் செய்யுள் நினைப் புக்கு வருகின்றது. இவ்விரண்டின் ஒற்றுமைதானென்னே! ஒருவேளை புலவர் அறிவுடை நம்பியின் செய்யுளைத் தான் வடித்தெடுத்த துரைத்தனரோ?

பைபிள்

705 மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது

1935—36-ஆம் ஆண்டில் 11,686,131 படிகள் கொடுபட் டிருக்கின்றன. இந்தியாவில் கொடுபட்ட படிகளின், தொகை, 1,182,000. (திருக்குறள் ஆறு, ஏழு பிறமொழி களில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளதை யெடுத்துக்காட்டிப் பெருமை கூறுவோர் இதனை நன்கு சிந்திப்பார்களாக.)

(கா. சிவ. க.)



வரலாற்றுப்பகுதி: History & Biography

சர். ரிச்சார்டு ஆர்க்ரைட்

[திரு. N. குழந்தைவேலன் அவர்கள், B. A.]

ரிச்சார்டு ஆர்க்ரைட் என்னும் இப்பேரறிஞர் நூல் நூற்கும் பொறியைப் (இயந்திரத்தைப்) புதிதாகக் கண்டு பிடித்து உலகிற்கு உதவியவர். இவர் மிக்க எளிய நிலையி லிருந்து பொறுமையினாலும் விடாமுயற்சியினாலும் உயர்ந்த நிலையை யடைந்தவர். இவர் 1732-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்கள் 23-ம் நாள் ஆங்கிலநாட்டுப் † பிரேஸ்டன் நகரில் பிறந்தவர். இவர்தம் பெற்றோர் வறுமை மிக்கவராதலால் இவருக்குக் கல்விப் பயிற்சி யளித்தற்குப் போதிய பொரு ளில்லாது வருந்தினார். ரிச்சார்டுக்கு உடன்பிறந்தார் பதின் மூவர் இருந்தனர். கல்வியினும் சிற்றூயிர்க் குற்றதுணை வேறில்லை யென்பதை நன்குணர்ந்த ரிச்சார்டு கல்வி கற்றலில் மிக்க ஆர்வமுடையராக இருந்தனர்.

இவர் தம் 13-ஆம் ஆண்டிலேயே ஒரு நாவிதனிடம் வேலைக்கு அமர்ந்து பொருள்தேட நேர்ந்தது. ஆயினும் தம் ஒழிவு நேரங்களைப் புத்தகங்கள் படிப்பதிலும் அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளிலும் கழித்து வந்தார். பகலில் ஓய்வு இல லாமையினாலே இவர் இரவில் நீண்ட நேரம்வரை நூல்கள் பயில்வதிலும் புதுக்கருவிகள் அமைப்பதிலும் முயற்சி யெடுத்து வந்தார்.

சின்னாட்கழித்துத் தாமே ‡ போல்ட்டன் என்னும் நக ரில் ஒரு கடை வைத்துச் சிரைத்தற் ரொழிலைச் செய்துவந் தார். கடை மிகச்சிறிய ஒரு நிலவறைக்குள் இருந்தது. ரிச்சார்டு வருவாய் மிகுதியில்லாது பசிப்பிணியால் வாடி னார். ஆகவே முடிவெட்டுவதற்கு ஏற்பட்ட இரண்டு பென்சை இவர் ஒரு பென்னியாகக் குறைத்தார். இதனால் மக்கள் திரள் திரளாய் இவரது கடைக்கே வரலாயினர். இதனைக் கண்ட ஏனைய கடைக்காரர்கள் தங்களது கூலியையும் ஒரு பென்னியாகக் குறைக்கத் தொடங்க மீண்டும் ரிச்சார்டுக்கு வருவாய் குன்றிற்று. இவர் ஊக்கத்தைக் கைவிடாது தாம் அரைப்பென்னிக்குச் சிரைப்பதாக விளம்பரஞ் செய்தார்.

இதனால் மக்களனைவரும் இவரது கடைக்கே வந்து குவிந்தனர். இதன் வழியாகச் சிறிது பொருள் கூடப்பெற்றார். ஆதலால் நிலவறைக்குள்ளிருந்த தமது கடையை நல்லதோர் இடத்திற்கு இவர் மாற்றிக்கொண்டனர்.

அக்காலத்து மக்கள் செயற்கைக் கூந்தல்களை வாங்கித் தம்மை அழகு படுத்திக்கொள்வது வழக்கம். ரிச்சார்டு பல விடங்களிலும் அலைந்து கூந்தல்களை விலைக்கு வாங்கித் தம் மனைவியின் உதவியால் அவற்றிற்குச் சாயம் ஏற்றிக் கூடுதல் விலைக்கு விற்றுப் பொருள் ஈட்டிவந்தார். ஆயினும் செயற்கைக் கூந்தலணியும் வழக்கம் நாளடைவில் ஒழிந்துபடவே, ரிச்சார்டு வயிற்றுப்பிழைப்புக்கு வேறு வழிதேட வேண்டுவதாயிற்று. இவருக்கு இளம் வயதிலிருந்தே பொறிகள் இயங்குவதைக் காண்பதிலும் அவற்றை ஆராய்வதிலும் விருப்பம் மிகுதி. போல்ட்டன் நகரத்தில் பருத்திவினைவு மிகுதியாக இருந்தது. அவ்வூரில் ஆண்மக்களும் பெண்மக்களும் நூல் நூற்றலையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். கையால் நூல் நூற்பதைவிட்டுப் பொறியின் உதவியால் நூல் நூற்றால் மிகுந்த நலம் பெறலாம் என ரிச்சார்டு எண்ணினார். அதற்கைய பொறி ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென முயற்சி செய்யலானார். இவரது வறுமையே இதற்குத் தூண்டுகோலாயிற்று.

ரிச்சார்டு தம் கையிலிருந்த சிறுதொகைப்பொருளையும் இதன் பொருட்டுச் செலவுசெய்துவிட்டு வறுமையின் கொடுமையால் மிக வருந்தினார். இவர்தம் மனைவியார் இவர் மனதை எவ்வாறாயினும் பழைய தொழிலிற் றிருப்பிவிட எண்ணினார். இவர் அரும்பாடுபட்டுச் செய்து வைத்திருந்த கருவிகள் அனைத்தும் அவ் அம்மையாரால் உடைத்தெறியப்பட்டன. அதனால் இவர் சிறிதும் ஊக்கங்குன்றாது அவைகளை மீண்டும் செய்துமுடித்தார். அப்பொறிகள் உருளைகளின் உதவி கொண்டு இயங்குமாறு செய்தனர். உள்ளூரில் பொறிவலாளரிடம் தாம் செய்து வைத்திருந்த நூல் நூற்கும் பொறியைக் காண்பித்து அவை போன்று பெரிய பொறிகளை அமைப்பதற்கு உதவிசெய்யுமாறு இவர் வேண்டினார். இவரது ஏழ்மைபான நிலைமையையும் கிழிந்த ஆடைகளையும் கண்ட எவரும் இவருக்கு உதவிபுரிய முன்வரவில்லை. நன்குணர்ந்து சொல்லினும் நல்குந்தார் சொற்களை யாரே பொருட்படுத்துவார்? அதனால் இவர் மனமுடைந்து தமது சொந்த ஊராகிய பிரெஸ்டனுக்குத் திரும்பிச் சென்றார். ஆங்கு உடுப்பதற்கும் உண்பதற்கும் வழியின்றி மிகவருந்

தினார். முடிவில் * ஸ்மாலி என்பாரது ஆதரவு இவருக்குக் கிடைத்தது.

அக்காலத்தில் தொழிலாளர்கள் பொறிகளைக்கொண்டு வேலைசெய்வதை மிகவும் வெறுத்திருந்தனர். பொறிகளே எல்லா வேலைகளையும் செய்தால் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்கு வேலை இல்லாது போய்விடுமென்று அஞ்சினர். ஒரு பொறி பத்து ஆட்கள் செய்யக்கூடிய வேலைகளைச் செய்யக்கூடு மெனில் அப்பொறியை ஒட்டுபவன் ஒருவன் தவிர ஏனைய ஒன்பதின்மருக்கும் வேலையிரா தென்பதாகத் தொழிலாளர்கள் முறையிட்டனர். ரிச்சார்டு இவர்களுக்கு அஞ்சித் தமது நூல்நூற்கும் பொறியை ஒரு பாழடைந்த கட்டிடத்திற்குள், அடர்ந்த புதர்களின் பின்னால் மறைத்து வைத்திருந்தார். இவர் தமது புதிய பொறியை ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கையில் இவர் அங்கு மந்திரச் செயல்கள் செய்து கொண்டிருப்பதாக மக்கள் எண்ணினர். அருகிற் குடியிருந்த கிழவிகள் இருவர் அக்கட்டிடத்திலிருந்து இரவில் பல்வேறு ஒசைகள் கிளம்புவனவாயும் அவை பேய்கள் அல்லது ஆவிகள் ஓலமிடுவதுபோல் இருந்தனவாயும் கூறினர். அவ்வூரார் பலர் அக் கட்டிடத்தை இடித்து உள்ளே சென்று பார்க்கத் தீர்மானித்தனர். ஆனால் அவ்வாறு செய்தற்கு எவரும் முன்வரவில்லை.

ரிச்சார்டு தமது பொறி செம்மையாக முடிவுபெற்றவுடன் அதனை † நாட்டிங்காம் என்னும் நகரத்திற்கு எடுத்துச் சென்றார். ஆங்கு, ‡ கே, அதர்ட்டன் என்னும் இரண்டு செல்வர்களை அடுத்து அவர்கள் உதவிகொண்டு 1769-ஆம் ஆண்டில் அவர் முதன்முதலாக நூல்நூற்கும் பொறிச்சாலை (Mill) ஒன்று கட்டுவித்தார். இவர் முதன் முதற் பொறிகளை இயக்கும்போது அவைகளிற் குதிரைகளைப் பூட்டி இயங்குமாறு செய்தனர். சில ஆண்டுகள் கழித்தது. § ஸ்ட்ரட் என்பாருடன் கூட்டாளியாகச் சேர்ந்து ¶ டெர்பிஷயர் என்னுமிடத்தில் இரண்டாவது தொழிற்சாலை அமைத்தார். இவ்விடத்தில் தமது பொறிகள் வேலைசெய்வதற்கு ஒரு || நீர்ச்சக்கரத்தையும் இயற்றினார். இச்சக்கரத்தைச் சுழற்றுதற்கு நீர்வீழ்ச்சியைப் பயன் படுத்திக்கொண்டமையால் செலவு சுருங்கினதுமன்றி மிகுந்த பொருள் வருவாயும் கிடைத்தது. ரிச்சார்டு இப் பொறிக்கு § நீர்ச்சட்டம் எனப்பெயர்சூட்டினார். லங்காஷயரி லிருந்த ஏனைய முதலாளிகள் இதுகண்டு மனம் பொறுது ரிச்சார்டு பொறியின்வழி செய்துவந்த நூலை வாங்க மறுத்த

* Smalley. † Nottingham ‡ Kay, Atherton § Strutt ¶ Derbyshire || Water-wheel. § Water-frame.

னர். ஆகவே, ரிச்சார்டும் இவர்தம் பங்காளிகளும் தாங்களே துணிநெய்து விற்கத்தவங்கினர். இவர் பொறியினுற் செய்த துணிகள் மிக்கஉறுதியாயும் கலப்பில்லாமலும் நேர்த்தியாயிருந்தமையால் மக்கள் இவைகளையே விரும்பி வாங்கத்தலைப்பட்டனர். ரிச்சார்டும் நூல்நூற்கும்பொறியோடு பல்வேறு துட்பமான கருவிகளை அமைத்து அதை மிகச் சிறந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார். பஞ்சிவிருந்து கொட்டைகளை நீக்குதல், துப்புரவுசெய்தல், சிக்கெடுத்தல் முதலிய எல்லா வேலைகளையும் அப்பொறியே செய்தது. இதனால் ரிச்சார்டின் பருத்தி ஆலைத்தொழில் விரிவடைந்து செழிப்புற்றது. இவர் இன்னும் பல கூட்டாளிகளுடன் சேர்ந்து பல ஆலைகளைக் கட்டுவித்தார்.

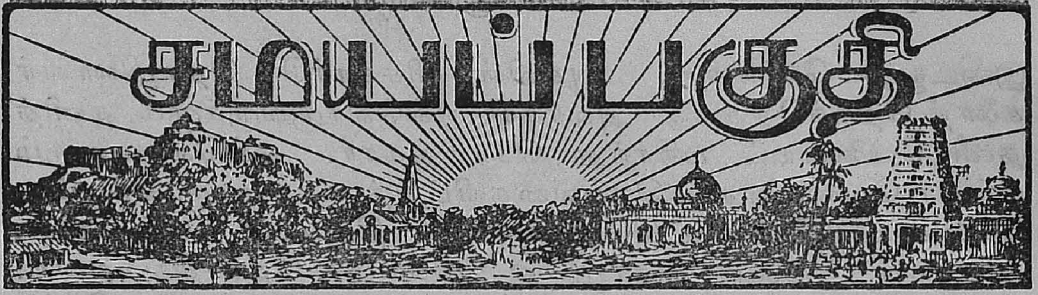
இவர் தொழில் மிகுதி கண்டு இவர்க்குப் பகைவர்களும் நாளுக்கு நாள் மிகுந்தனர். முதலாளிகள் பொறுமையினாலும் தொழிலாளிகள் வேலை யின்மையாலும் ஆத்திரங்கொண்டு ரிச்சார்டுக்குக் கேடு சூழ்வாராயினர். இதனால் இவர் அரசியற்காவலாளர்கள் உதவியை நாடவேண்டிவதாயிற்று. இவரது ஆலைகளிலொன்றைப் பகைவர்கள் இடித்துத் தகர்த்து விட்டனர். மற்றோர் ஆலை தீக்கிரையாயிற்று. முதலாளிகள் பலர் ஒருங்கு சேர்ந்து இவருடைய நூல்களையும் துணிகளையும் விற்பனையாகவொட்டாது தடுத்து விட்டனர். இவையுமன்றி ரிச்சார்டு தாம் நூல் நூற்கும் பொறியைக் கண்டு பிடித்ததாகக் கூறுவது பொய்யென்றும், அவர் அதனைத் தமக்கே உரிமையாக்கிக் கொள்வது தகாதென்றும், அவர் மீது குற்றம் சாட்டி அவரை முறைமன்றத்திற்கு இழுத்தனர் பகைவர்கள். பற்பல சூழ்ச்சிகள் செய்து இறுதியில் அவர்கள் வெற்றி யடைந்தனர். ரிச்சார்டை நாங்கள் மீண்டும் பழைய அம்பட்டனாக்கிவிட்டோம் என்று பகைவர்கள் வீறுகூறினர். பகைவர்கள் தம்மை ஏளனம் செய்வதை இவர் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது மேலுமேலும் பொறியமைக்குந் தொழிலிலேயே கண்ணுங் கருத்துமாயினார். இவர் தமக்கு நேர்ந்த இன்னல்களை எவரிடமும் முறையிடாது தாமே தம் குறைபாடுகளைப் போக்குவதற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்தார். இவர் அல்லும் பகலும் இடைவிடாது உழைத்துப் பெரும் பொருள் திரட்டினார். இவர் தமது நூல் நூற்கும் பொறியில் நீராவியைப் புகுத்தி அதைச் சிறந்த முறையில் ஒப்புயர்வற்றதாக மாற்றியமைத்தார். ரிச்சார்டுதம் தொழிற்சாலையில் பொறுப்பற்ற தொழிலாளிகள் பலர் தவறு செய்ததால் அடிக்கடி நூல் நூற்கும் பொறி கெட்டுப்போய் வேலைக்கு

இடையூறு நேர்ந்தது. ஆகலின், ரிச்சார்டு தொழிலாளர் களைத் தெரிந்தெடுத்து அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித் தனி வேலையைப் பகிர்ந்து கொடுத்தார். ஒவ்வொருவரும் எல்லா வேலைகளையும் செய்வதைவிட்டுத் தத்தமக்கு ஏற்பட்ட வேலைப் பகுதிகளைமட்டுமே திரும்பத் திரும்பச் செய்ததால், அவர்கள் தங்கள் தொழிலில் மிகவும் தேர்ச்சியுற்றனர். ரிச்சார்டு கையாண்ட இப்புதிய முறையால் குறைந்த நேரத்தில் மிகுந்த நூல் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. * கிரம்போர்டு என்னுமிடத்தில் ஒரு பெரிய பஞ்ச ஆலையும் அவர் கட்டுவித்தார். அரசாங்கம் அவருக்குச் சிறந்த பட்டங்களை வழங்கிப் பெருமைபடுத்திற்று. டோர்பிஷயர் என்ற நகருக்கு அவர் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றார். 1786-ஆம் ஆண்டில் †பூன்றும் ஜார்ஜ் மன்னரை வரவேற்கும் பேறு இவருக்குக் கிடைத்தது. பொறுமைக்கு அணிகலனாய் எல்லாராலும் போற்றப்பட்ட இவர் 1792-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டித் திங்கள் 3-ஆம் நாள் இறைவன் திருவடி அடைந்தனர். ஒறுத்தார்க்கு ஒரு நாளை இன்பமென்பதும், பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந்துணையும் புகழென்பதும் இவர்தம் வரலாற்றால் விளங்குகின்றன.

“ பப்பரத்தி ”

சிறு பெண்கள் தம் பாவாடைகளைப் பரப்பி இடமடைத்து உட்காரக்கண்ட தாய்மார்கள் “என்னடி, பப்பரத்தி என்று உட்கார்ந்து கொண்டாயே!” எனக் கடிவார்கள். பப்பரம் என்பது குஜரத் என்னும் கூர்ச்சா நாட்டிற்குப் பெயர். அந்நாட்டுப் பெண்கள் அளவுக்கு மிஞ்சிய ஆடைகளை அணிந்திருப்பதைக் கண்டவர்கள் இச்சொல்லின் உட்கிடையை நன்குணர்வார்கள். “அந்திமல்லி, துந்திமல்லி, ஆனை மல்லி, பப்பரத்தி” என்பது தமிழ் நாட்டுப் பழமொழிகளில் ஒன்று.

—(கா. சிவ. க.)



எந்நாட்டவர்க்கும் இறையே தென்னுடைய சிவன்

[புதுவயல் அரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்]

மணிமொழி பயந்த திருமொழிச் செழுமறை போற்றித் திருவகவலில் 'தென்னுடைய சிவனே போற்றி, எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவாபோற்றி' எனவரும் என்பினையுருக்கி அன்பினைப் பெருக்கும் அமுதார் மொழியே இதன் தலைப்பாம். ஆகவே இவ்வகத்தும் புறத்தும் யாண்டும் நிறைந்துள்ள ஏகன் அநேகன் இறைவனே தென்னுடைய சிவன். தென்னுட்டார் பன்னாள் தொட்டிந்நாள்காரும் பாலரும் முதியரும் பராவித் தொழுதழுதேத்தித் தெருட்டிய, தெருட்டி வருகிற, இன்பத்தேவே எந்நாட்டவர்க்கும் இறை. இவ்வோத்து முறையை முன்னொடுபின் மொழிந்து பார்க்குமிடத்து எவ்வுலகுக்கும் எவ்வுயிர்க்கும் ஈசன் ஒருவனே தனிப்பெருந் தலைவன் என்பதூஉம் அவனை வழிபடும் மக்களும் ஒரு வகுப்பினரே என்பதூஉம் காட்டவந்த கபிலர் பெருமானும் திருமூலச் செல்வரும்:

“குலமும் ஒன்றே குடியு மொன்றே,
வழிபடுந் தெய்வமு மொன்றே யாதலால்”

என்றும்,

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லை நஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலபெற நீர்நினைந் துய்மினே”

என்றும் கூறுமாற்றா னினிதறியப்படும். அத்தலைவனை எண்ணிலாப் பெயர்களால் ஏத்தப்பெற்றமையும் தேவார திருவாசகத் தேம்பாக்களில் நனிகாணலாம். காணவே, அப்பல் பெயருள் சிவம் என்பதொன்று; அச்சொல் 'இன்பம்' 'அன்பு' எனும் பொருளார்ந்ததாகும். அச்சிவனும் கண்ணுதற் கடவுளை—எண்ணுதற் கரியானைப் பண்ணுந் பணிகொண்ட—

எந்நாட்டவர்க்கும் இறையே தென்னுடைய சீவன் அந்

கண்ணாற் களிகொண்ட பெருமை தென்னாட்டிற்கே சிறப்பாக உரியது. அக்காட்சியாலும் பணியாலும் கண்ட பேரின்பப் பெருக்கானே இறைவனை 'இன்ப அன்பு' வடிவினன் என்றழைப்பாராயினார்க ளென்க. அற்றேல், இன்ப வடிவாம் தமிழணங்கின் எழில்கண்ட அன்பு வடிவாம் இறைவன் அவள் பால் வைத்த காதல் ஒழியமாட்டாதாகவே, அவ்வெழிலுறை தென்னாட்டைத் தன்னாடாக்கிக்கொண்டு அவ்வணங்கொலிகேட்டு ஆடிப் பாடி அவள் வலைச் சிக்கிய அன்பாரழகரும் இன்பவழகியும் ஒருவயப்பட்டுப் பெருக்கிய விளைவிற்கண்ட இன்பத்தானுமேதான் எவ்வுலகிற்கும் இறைவனையும், எம் மொழிக்கு மில்லாத ஏற்றமுள்ள தமிழினையும் கண்டனர் ஆன்றோர். "தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவதெங்குங் காணோம்" என்றார் பாரதியாரும். எனவே அவ்விரண்டனையும் ஒருபுடையாக "இன்பம்" என்று ஆன்றோர் (தென்னாட்டார்) முழங்கினாராகல் வேண்டுமென்பதும் துணியற்பாற்று.

அவ்வரனார் பாடியதும் ஆடியதும் தென்னாட்டையே குடியாக் கொண்டதும் சிவ (இன்ப) லோகமாக்கியது மெல்லாம் எழிலொழுகக் கண்ணெதிர் காட்டும் கன்னல் சாற்றினுஞ் சுவைமிக்க பாக்களால் அறிமின்கள். :

"தில்லையுட் கூத்தனே" என்றும்

"தில்லை மூதூரடிய திருவடி" என்றும்

"தென்பாண்டி நாட்டானே" என்றும்

"பாண்டிநாடே பழம்பதியாகவும்" என்றும்

"அப்பாண்டிநாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்குவித்த" என்றும் முழங்கும் மணியொலியும்,

".....ஆடினார் காளிகாண ஆலங்காட்டடிகளாரே" என்று அப்பரடிகள் கூறுவதுங்காண்க. நிற்க, அவனருளாலே அவன் திருக்காட்சி யெல்லாந் தென்னாட்டார் கண்டது போலவும் கொண்டதுபோலவும் எந்நாட்டாருங் கொள்ளாததென்னை? பலர் பலப்பல நோக்கும் தாக்கும் (ஆற்றல்) உடையவர்; எந்நாடு மொன்றுபோ லிருத்தலு மரிது. ஒரு நாடு செழிப்பும் மற்றொரு நாடு வறுமையும் உற்றிருக்கலாம். அவ்வேறுபாட்டானெல்லாம் மக்கள் மனோ நிலை மாறுபாடுறல் மரபு. ஆகவே, பெற்ற செழுமை நின்ற லோங்கவும் உற்றவறுமை இற்றே நீங்கவும் செய்யுமாறு வேண்டியதீயுந் தலைவனை நோக்கி:—இன்பம் வேண்டுமென்பாரும், வீரம் வேண்டுமென்பாரும், தாரம் வேண்டுமென்பாரும், வீடு வேண்டுமென்பாரும், நாடு வேண்டுமென்பாரும் இன்னேரென்ன பிறவுமாய் வேண்டாநிற்கக்கண்ட விமலன்

எளிவந்து அவர் வேட்டதருளப் பெற்றேகின அவர்களே இன்று ஒன்றுபடவாய் விரிந்து கிடக்கின்றூர்க ளென்றறியற் பாற்று. ஆயினும் ஒன்றுபடுவோம்; இது உறுதி.

“ஒன்றுபட்டா லுண்டு வாழ்வு
ஒற்றுமை நீங்கி லனைவர்க்கும் தாழ்வு.”

என்ற வீரப்பாரதியார் வாக்கும் இளைஞ ருள்ளத்தில் நாளுக்கு நாள் வலிவேற்று வாராநிற்கின்றது. நிற்க

உலகமெல்லாம் ஒன்றையே (இன்பமோ-வேறேதுமோ) சூழிக்கோளாய் நினைத்தலும்-காண்டலும்-வேண்டலும் அரி தினும் அரிதாசுமன்றோ? இவ்வுண்மையை,

“உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன்” என்று சேக்கிழாரும்,

“செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
பத்தி செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ
அத்த னென்றரி யோடு பிரமணுந்
துத்தி யஞ்செய நின்றநற் சோதியே.” என்றும்,

“கங்கை யாடிவென் காவிரி யாடிவென்
கொங்கு தண்கும ரித்துறை யாடிவென்
ஒங்கு மாகடல் ஓதநீ ராடிவென்
எங்கும் ஈசனெ னாதவர்க் கில்லையே” என்றும்,

“பற்பல் காலம் பயிற்றிப் பரமனைச்
சொற்பல் காலநின் றேத்துமின் தொல்வினை
வெற்பில் தோன்றிய வெங்கதிர் கண்ட அப்
புற்ப னிக்கெடு மாறது போலுமே.”

என்றும் அப்பரடிகளும் அருளிச்செய்தவாறே பாறை மனம் போக்கி, கருத்தொருமைப் பாடுற்று எங்கு முள்ளவன் ஈசன் ஒருவனே என்றெண்ணி யேத்துவோமாயின் வெங்கதிர்கண்ட பனியெனப் பழவினைகள் பறந்தோட்டமெடுப்பது திண்ணம். திண்ணமாகவே எதிர்ப்பட்டுக் காண்பதும் இன்பம்! இன்பமே!!

காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர் அகண்டாகார சிவ மென்னும் பேரின்ப வெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரண மாய் வருகுதையோ சேரவாருஞ் செகத்திரே!

ஆராய்ச்சிப் பகுதி : Research

இளங்கோவும் பாவிக்கும்

[வித்துவான் S. ஆறுமுக முதலியார், எம். ஏ., எல். டி.]

(உரிமை ஆசிரியர்க்கே)

1. இயற்கைத் தோற்றங்களாகிய பறவைகள், ஆறு, குளம், பூக்கள், செடிகொடிகள், மரங்கள், சோலைகள், வான மண்டிலங்கள் முதலியவற்றின் வனப்புக்களை, உள்ளபடியே எடுத்துக்கூறும் செய்யுள் ஒவியங்களும், மனித இயற்கையை உள்ளவாறே காவியங்களிற் கவின்பெற அமைக்குந் தன்மையும், உவமை, உருவகம்போன்ற அணிகளும் இன்றோன்ற பிறவும், ஒரு தொடர்நிலைச் செய்யுளுக்கு ஆங்காங்கே அணியினைச் செய்கின்றன. இவ்வணிகள், எழிலும் அழகும் இயற்கையிலேயே வாய்க்கப்பெற்ற ஒரு நங்கை தன் இயற்கையழகை இன்னும் மிக்குத் தோற்றுவிக்குமாறு, தன் உறுப்புக்களை ஒப்பினைசெய்வான், பல அணிகளை அணிவதை ஒக்கும். இதனாலன்றோ “அணியிலாக்கவிதை பணியிலாவணிதை” என்னும் முதுமொழியும் எழுந்தது! தனித்தனிச் செய்யுட்களிலும், ஒரு செய்யுளிலே சில அடிகளிலும் சீர்களிலும் தோன்றக்கூடிய அணிகள் உறுப்புக்களிலே ஆங்காங்கே அணியப்படும் அணிகலன்களை ஒக்கின்றன. அணிகளைக் கழற்றிப்போடுவதைப் போலவே, பாக்களில் காணப்படும் அணிகளுமுள்ளன. இவ்வணிகள் உறுப்புக்களில் லணியப்படும் ஆபரணங்களைப் போல் தனித்துப் பிரித்துப் பார்க்கமுடியும் என்பது உரையாசிரியர் பேராசிரியருக்கும் ஒப்ப முடிந்தது. தொல்காப்பியருக்கு அணியிலக்கணம் உடன்பாடன்று என்று கருதும் பேராசிரியர், தொல்காப்பியர் உடம்பினின்றும் பிரிக்கமுடியாத உறுப்பைப்போன்று, செய்யுளுக்கு அணியை அமைக்கவில்லை என்று கூறிச் சாத்தனல் அணியப்பட்ட முடியும், தொடையும் முதலாயவற்றையும் சாத்தனினறும் வேறு பிரிப்பதைப் போலவே செய்யுளினின்றும் அணிகளைப் பிரிக்கலாம் என்கின்றனர்.

(2) ஆனால் இவ்வணிகளை நோக்காமல் அம்மங்கையின் இயற்கை எழிலையும், அழகையும், உறுப்புக்களின் திருந்திய வடிவம், நடை, சாயல் முதலிய பலவற்றையும் ஒருங்கே நோக்கி, அத்திரண்ட உருவத்தைக் கண்டு களித்தால், அது

தனிப்பட்ட ஓர் உயர்ந்த இன்பத்தை அளிக்கும். அணிகலன்களாலும் செயற்கை ஒப்பனைகளாலும் கவரப்பட்ட வனப்பைவிட, அவைகளின்றியே விளங்கும் இயற்கையழகே மிகுந்த இன்பம் பயக்கவல்லது என்று பண்டைப்புலவர்கள் கருதியதாகத் தோன்றுகிறது. சீதையைத் திருமணத்திற்கு முன் அணிகலன்களாலும் பிறவற்றாலும் ஒப்பனை செய்வதைக் கூறத்தொடங்கிய கம்பர், அதைச் செய்பவர்களின் அறியாமைக் கிரங்கி “உமிழ்சுடர்க் கலன்கள் நங்கையுருவினை மறைப்பதோரார், அமிழ்தினைச் சுவைசெய்தென்ன அழகினுக் கழகு செய்தார், இமிழ்திரைப் பரவை ஞாலம் ஏழைமையுடைத்து மாதோ” என்று கூறுவதும் இக்கருத்துப்பற்றியாமென்க.

(3) இதுபோன்றே ஒரு காவியமாகிய தொடர்நிலைச் செய்யுளிலிலும், தனித்தனி இடங்களில் காணப்படும் அணிகலைச் சுவைப்பதைவிட, நூல் முழுவதும் ஊடுருவிச் செல்கின்ற ஒப்பற்ற அழகைக்கண்டு துய்ப்பது சாலவும் சிறந்தது என்பர். இவ்வாறு நூல் முழுவதும் கூர்ந்து நோக்கிக் காணப்படும் அழகையே பாவிசம் என்பர் இலக்கண ஆசிரியர், “பாவிசமென்பது காப்பியப் பண்பே” என்ற சூத்திரத்தில் தண்டியலங்காரம் ஒரு காவியத்திற்கின்றி யமையாப் பண்பாகப் பாவிசத்தை அமைக்கின்றது. பண்பியிலிருந்து பண்பைப் பிரிக்க முடியாதவாறுபோலவே காவியத்தினின்று பாவிசத்தையும் பிரிக்க முடியாது. அதாவது ஒரு நூல் முழுவதையும் படித்தன்றி இன்ன பாவிசம் இந்நூலில் அமைந்திருக்கின்றது என்று கூறமுடியாது. இன்ன பாவிசம் இந்நூலுள் விரிக்கப்படும் என்று முதற்கண்ணே கூறப்படினும், நூல் முழுவதும் படித்து இன்ன இன்ன விதமாக அது விரிக்கப்படுகிறது என்று உணர்ந்தல்லது அதன் முழுச்சுவையையும் அதைப் படிப்போரொருவர் துக்கமுடியாது. தற்குறிப்பேற்றமோ, உவமையோ, உருவகமோ அன்றி வீறுகோளணியோ ஒரே செய்யுளிலேயே கண்டு உணரக்கூடியதாயிருக்கின்றது. பாவிசமோ அத்தன்மைத்தன்று.

(4) இப்பண்பு தொடர்நிலைச்செய்யுள் முழுவதும் ஊடுருவிச்சென்று, படிப்போரால் நோக்கி உணரப்படுவதல்லது தனித்து ஒரு செய்யுளால், அன்றி ஒரே இடத்துப் பல செய்யுட்களால், அன்றி ஒரு படலத்தால் நோக்கிக்கொள்ளப் புலப்படாதாம். ஒரு புலவர் தன் காவியத்தை எழுதத் தொடங்குமுன், தான் கூறப்போகும் பொருள்களைப் பற்றிப்

பன்முறை சிந்தித்து, நோக்கி நோக்கி, தன் உலக அனுபவத் தையும், மனித இயற்கையையும் உள்ளபடியே காவிய பாத்திரங்களின் மூலமாக, கதைப்பகுதிகளுக்கு ஏற்பப் பொருந்தும்படி அமைக்கின்றார். கம்பர் இளங்கோவடிகளைப்போன்ற சிறந்த புலவர்கள் தாங்கள் மேற்கொண்டு உலகத்தவர்களுக்கு அறிவுறுத்தவேண்டிய சில சிறந்த பண்புகளை ஒரு காவியத்தின் மூலமாக எடுத்துக்காட்ட, தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதையுமே கழித்திருக்கின்றார்கள். சில சமயங்களில் ஒருவர்தம் வாழ்நாள் கூடப் போதிய அளவற்றதாகப் போய்த், தாம் எழுதத்தொடங்கிய காவியங்களை முடிக்காமலே காலஞ்சென்ற புலவர்கள் உலகில் சிலர் பலர் உளர்.

5. எனவே “உலகியலில் சில பெருமைக் குணங்களும் சிறுமைக் குணங்களும், கவி கருதியான்கு, காவிய முழுவதிலுமே அமைந்து தோன்றுவதே” பாவிக்கென்பார். ஒரு காவியத்தினது பெருமைக்குஞ் சிறுமைக்குங் கட்டளைக்கல் பாவிக்கமே என்று கூறிவிடலாம். உத்தமகுணங்களும் அதமகுணங்களும் புலவருடைய கற்பனைச்சக்தியால் ஏற்றபெற்றி காவியத்தின் கதைப்போக்கில் இயைத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வாறு இயைத்துக்கொள்ளப்படும் பாவிக்கங்கள் காவியபாத்திரங்களின் மனநிலையை வெளிப்படுத்தும் உரையாடல்களாலும், தனிமொழிகளாலும், கவிகூற்றுக்களாலும், அவர்களைப்பற்றிப் பிறர்பேசிக் கொள்வதாலும், அவர்கள்செயல்களாலும், புறமொழிகளாலும் பிறவற்றாலும் நன்கு விளங்குவனவாம்.

6. பிறனில் விழையாமை, பொறுமை, வாய்மைபோன்ற பாவிக்கங்கள் காவியங்களிற் பல புலவர்களால் தத்தம் கற்பனையாற்றல்களுக்கேற்பக் காவியபாத்திரங்களின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

“பிறனில் விழையோர் கிளையொடுங் கெடுப”

“பொறையிற் சிறந்த கவசமில்லை”

“வாய்மையிற் கடியதோர் வாளியில்லை”

என்ற இவ்வுண்மைகள் முறையே இராமாயணம், பாரதம், அரிச்சந்திரபுராணம் முதலிய காவியங்களின் மூலம் நன்கு விளங்குகின்றன அன்றோ? இப்பண்புகள் இக்காவியங்களில் ஒரு இடம் இரண்டு இடங்களிலன்றி ஒருவர் மூலமாக, இருவர் மூலமாகவன்றிப் பல வழிகளிலும் பலர் மூலமாகவும் காவிய முழுவதிலும் வெளிப்படுத்தப்படுவதை யாவருமறியலாம். ஒருமுதது மாலையில் பல முத்துக்களையும் ஒன்று சேர்த்து அளற்றிற்குள்ளே ஊடுருவிச் செல்கின்ற நூலிழைபோன்றே பாவிக்கமாகிய பண்பும், பல பொருள்களையும் ஒன்று சேர்த்துக் காவிய முழுவதும் ஊடுருவிச்சென்று உத்தமப்பண்பு

பாகிய ஒரு முத்துமாலையை அளிக்கவல்லது என்று சுருக்கமாகக் கூறிவிடலாம்.

7. இக்காவியப்பண்பைச் சேர சிகாமணியாகிய இளங்கோவடிகளின் காவியத்திலிருந்து ஓர் உதாரணமூலம் விளக்குவோம். இளமையிலேயே துறவறத்தை மேற்கொண்டு தூயவுள்ளமும், பொது நோக்கமும் உடைய இளங்கோவடிகள், தம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கைப்பொருள்களையும், மலை நாட்டு வளப்பத்தையும், மக்களது மனப்பான்மையையும், உலக இயல்புகளையும் பழக்கவழக்கங்களையும் இன்னோரன்ன பிறவற்றையும் பார்த்துப் பார்த்து வியப்பும், விம்மிதமும் எய்தித் தாம் கண்கூடாகக் கண்ட சில உத்தமப் பண்புகளை ஒரு காவியத்தின் மூலமாக ஏற்றமுறையில் வெளிப்படுத்திக் காட்டவேண்டுமென்று பேரவா வெய்தியிருந்தனர். உண்மையில் உலகத்தில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியின் மூலமாகவே தன் குறிக்கோளை உலகத்துக்கு அறிவிக்கவேண்டிய ஆசிரியர் அதற்கு ஏற்ற சமயம் வாய்க்குமென்று ஒரு நற்காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தனர். தம் வாழ்நாள் கழியுமுன்னரே இப்பெருஞ் செயலைச் செய்துமுடிக்கவேண்டி ஆசிரியர் இராப்பகலாகச் சிந்தித்து வருவாராயினர். பெருங்குடி வாணிகர் மரபிற் றோன்றிய கண்ணகி கோவலர் தம் இவ்வாழ்க்கையும், அவர்கள் ஊழ்வினையாற் செல்வத்தை இழந்து, மதுரைக்குச் செல்ல, ஆண்டுக் கோவலன் கொலையுண்ண, கண்ணகி தன் கற்புடைமையால் மதுரையை எரித்துப் பின் மலைநாடு புக்குத் தெய்வமாகிய செய்தியும், ஆசிரியர்க்குத் தம் குறிக்கோள்களை உலகத்தோருக்கு ஒரு காவியத்தின் மூலம் வெளிப்படுத்த ஏற்ற உதாரணங்களாய்மைந்தன. மலைநாட்டில் நிகழ்ந்த செயல்களைத் தன் தமையனான செங்குட்டுவனோடும் மலைவளம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது நேராகக் கண்ட இளங்கோ, கண்ணகி கோவலர்தம் முன்னையவரலாற்றை, உடனிருந்த சேந்தமிழ்ப் புலவராகிய சாத்தனார் கூறக்கேட்டு அகமகிழ்ந்தனர்.

“ அவனுழை யிருந்த தண்டமிழ்ச் சாத்தன்
யானறிகுவனது பட்டதென் றுரைப்போன் ”

என்று சிலப்பதிகாரப் பதிகம் சாத்தனார் கூற்றாக அமைக்கின்றது. இளங்கோ, வேண்மாளோடும் செங்குட்டுவனோடும், “இயைந் தொருங்கிருந்து” மலைவளம் கண்டபோது கண்ணகி கோவலர்தம் வரலாற்றை “மயக்கத்துக் கண்களிக் காதலோடிருந்த, தண்டமிழ் ஆசான் சாத்தன்”, “ஓண்

டொடி மாதர்க் குற்றதை யெல்லாம், திண்டிறல் வேந்தே
செப்பக் கேளாய்” என்று அரசர்க்குக் கூறியதாகக் காட்சிக்
காதையாலும் அறிகின்றோம்.

8. அதைக்கேட்ட அடிகள், “அரைசியல் பிழைத்
தோர்க் கறங்கூற்றுவதூஉ, முரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ
ரேத்தலு, மூழ்வினையுருத்து வந்தூட்டு மென்பதூஉஞ், சூழ்
வினைச் சிலம்பு காரணமாகச் சிலப்பதிகாரமென்னும் பெய
ரால் நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்” என்று
சாத்தனரைப் பார்த்துக் கூறினர். தாம் கொண்டிருந்த எண்
ணம் நிறைவேறுவதற்குரிய காலமும் இடமும் அதுவே
யென்று அவ்வரிய சந்தர்ப்பத்தைக் கைவிடாது ஏற்றுக்
கொள்ள முன்வந்தார். தாம் கூறியதற்கு மறுமொழியாக,
சாத்தனர்,

“முடிசெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரியது
அடிகள் நீரே யருளுக”.....

என்று கூறவே, இளங்கோவடிகள் தாமாகவே அன்றார் வர
லாற்றைச் சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் ஒரு காவிய
மாகச் செய்து முடித்தார்.

9. இவ்வினிய காவியத்தில், காவியப் பண்புகளாகிய
பல பாவிக்கங்கள் செறிந்துளவேனும்,

“அரைசியல் பிழைத்தோர்க் கறங் கூற்றுவதூஉ
முரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்தலு
மூழ்வினையுருத்துவந் தூட்டு மென்பதூஉ”

மாகிய மூன்று பெரும் பண்புகளே முக்கியமாக ஆசிரியராற்
கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றுள்ளும் நடுநாயகமாய் விளங்கு
கின்ற “புகழமைந்த கற்புடைமகளை மக்களே யன்றித்
தேவரும் முனிவரும் முதலாகவுள்ளோர் சென்றேத்துதல்
இயல்பு” என்னும் பாவிக்கமாகிய பண்பு நூல் முழுவதும்
பரந்து ஊடுருவிச் சென்று விளங்குமாறு ஆசிரியர் அமைத்தி
ருக்கும் விதத்தை நோக்குவோம்.

10. உலகத்துமக்களாய்ப் பிறந்தோரை, விலங்குகளினி
ன்றும் வேறு பிரித்து, விலங்குகளினுஞ் சிறந்தோர் என்று
எடுத்துக்காட்டுவன மக்கள்தம் பகுத்தறிவும் அன்றார்தம்
ஒழுக்க மேம்பாடுமே யாம்.

“விலங்கொடு மக்கள் அனையர்
இலங்குநூற் கற்றாரோடு ஏனையவர்”;

‘ஊனுடையெச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல
நானுடைமை மாந்தர் சிறப்பு’;

“குணநலம் சான்றோர் நலனே பிறநலம்
எந்நலத் துள்ளதூஉ மன்று”

என்னும் குறள்கள், மக்களை மக்களாக்குவது அறிவு மிகுதியும் ஒழுக்க மேம்பாடுமே என்பதை நன்றாய் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதையே சுற்புடைமை என்னும் வேறு பெயராலும் வழங்குவர். (தொடரும்)

வள்ளுவர் வன்சொல்

[திரு. அ. சிதம்பரநாதஞ் செட்டியார், எம். ஏ.,]

“இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ வன்சொல் வழங்குவது” என்று உரைத்த வள்ளுவர் எக்காலும் எவர்மாட்டும் இன்சொலே வழங்கியிருப்பர் என்று நினைத்தற்கிடமுண்டு அன்றோ? வள்ளுவர் வாழ்க்கையை ஐயமற யாமறியும் நிலையில் இருந்தாலன்றோ அன்றார் தம் மொடு பழகினார்க்கும் அல்லாதார்க்கும் இன்சொல் தந்து வந்தாரா அல்லரா என்ற பொருள்பற்றி ஆராயக்கூடும்? அதனை யறிய உதவும் கருவிகள் நமக்குக் கிட்டாத இக்காலத்திலே, அவர் பெற்றெடுத்த பிள்ளையைக் கேட்டறிதலே அமைவுடைத்து.

வள்ளுவர் எஞ்ஞான்றும் இன்சொலே உரைத்தார் என்று சொல்ல அவர்தம் பிள்ளை யிடந்தரவில்லையாயின் நாமென் செய்வது? “என் தந்தை ‘பாவி’ யென்றும், ‘கூற்று’ என்றும், ‘மரம்’ என்றும், ‘பதடி’ என்றும் சொல்லிச் சிலரைத் திட்டி யிருக்கின்றார். யான் பொய் சொல்ல விரும்பவில்லை” என்று சொல்கின்றது அப்பிள்ளை. “இனிய உளவாக இன்றாத கூறல் கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்தற்று” எனமொழிந்த உம் முதல்வர் தாமே கூறிய “சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய, அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்” என்ற சொல்லின் வாய்மையை நாட்டினர் போலும்!” என மடக்கினாலோ அப்பிள்ளை, “நகுதற் பொருட்டன்று நட்டல்; மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தற் பொருட்டு” என்றும் “இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன் கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும்” என்றும் எங்கள் தந்தையார் நவின்றன அறியீர்போலும்” என்று விடையிறுத்து நம்மைத் தலைகுனியச் செய்யுமே என வுன்னி அவ் வினாவைக் கேட்கத் துணிவு பிறக்கின்றதில்லை. மேலும், “கனியிருப்பக் காய்கவர்ந்தற்று” என்று சொல்லியுள்ளமையாலே, இனிய கனிகள் உளவாகவும் சிலகால் கைக்குங் காயினை ஒரு பயன் கருதி உண்ணுதலும் உலகின்கண் நிகழ்வதுண்டு என்

பது பெறப்படாதோ? பெறப்படின் இனிய சொல் உளவாக வும் ஒரு பயன் கருதி வன்சொல் கூறுதலும் அமையும் என்று ஏற்படாதோ என்று வள்ளுவப் பயன் அறைந்துவிடுமோ என்று அஞ்சியும் அவ்வினாவைப்போட மனம் வருகிறதில்லை.

பின், பாவியென்றும், எமனென்றும் திட்ட வள்ளுவர் வாயெழுந்தது உண்மைதானா? மரம் என்றும் பதடி என்றும் மக்களை வைதுரைக்க அவரினிய நா இடந்தந்தது உண்மைதானா? ஆமென்றுரைக்குமாறு பணிக்கின்றனவே பின் வருவன:—

“இன்மையென ஒரு பாவி மறுமையும் இம்மையும் இன்றி வரும்” (1042)

“அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத் தீயுழி யுய்த்து விடும்” (168)

“துப்புர வில்லார் துவரத் துறவாமை உப்பிற்குங் காடிக்குங் கூறீறு” (1050)

“உரமொருவற் குள்ள வெறுக்கை; யஃதிலார் மரம்மக்க ளாதலே வேறு” (600)

“மண்ணே டியைந்த மரத்தினையர் கண்ணே டியைந்துகண் ணோடா தவர்” (576)

“பயனில் சொற் பாராட்டுவானை மகனெனல் மக்கட் பதடி யெனல்” (196)

செல்வத்துப் பயனாகிய ஈதலைப் புரிந்து மறுமை யின்பத் தையும், துய்த்தலைச் செய்து இம்மை யின்பத்தையும் ஒருவன் அடைய முடியாதவாறு கெடுக்கும் கொடியவனாகிய நல்குரவைப் பாவியென்று கூறியது மிகையா? பற்பல துன்பங்களுக்கும் காரணமாய் நின்று, அறிவைக்கொன்று, ஈன்ற தாயாலும் தான் பிறனேபோல் நோக்கப்படுமாறு ஒருவனைச் செய்யும் நிரப்பு நெருப்பினுங் கொடியதாமேல், அதனைப் பாவியென உரைத்தல் பிழையோ? அன்றியும், செல்வம் பெற்றுள்ளவனைச் சார்ந்திருந்து அவனுக்குக் குழிதோண்டி வைத்து அவன்பால் அக்காளை (மூதேவியை)ச் செலுத்தும் அழுக்காற்றினையும் பாவியெனக்கூறல் கொடிதோ?

அன்றன்று. வள்ளுவர் நன்றாக ஊன்றி நோக்கித் தாம் கருதிய பொருளை வலியுறுத்தும் பொருட்டு இன்றோரன்ன சொற்களைச் சில இடங்களிற் பெய்தமைத்தார் என்று கொள்க. கூற்று, மரம், பதர் எனக் கூறப்பட்டவர் மக்கடம் முள் எவர் என்பதையும், எப்பொருட்டான் அவர் அங்கனம் கூறப்பட்டனர் என்பதையும் வள்ளுவப் பயனை உசாவி யறிவாராக. அவ்வழி உசாவினாராயின் வள்ளுவர் வன்சொல் பின்னர் இன்சொல் ஆவதை அறிவரென்பது திண்ணம்.

திரு. T. S. நடராஜ பிள்ளை அவர்கள் B.A.,B.L.

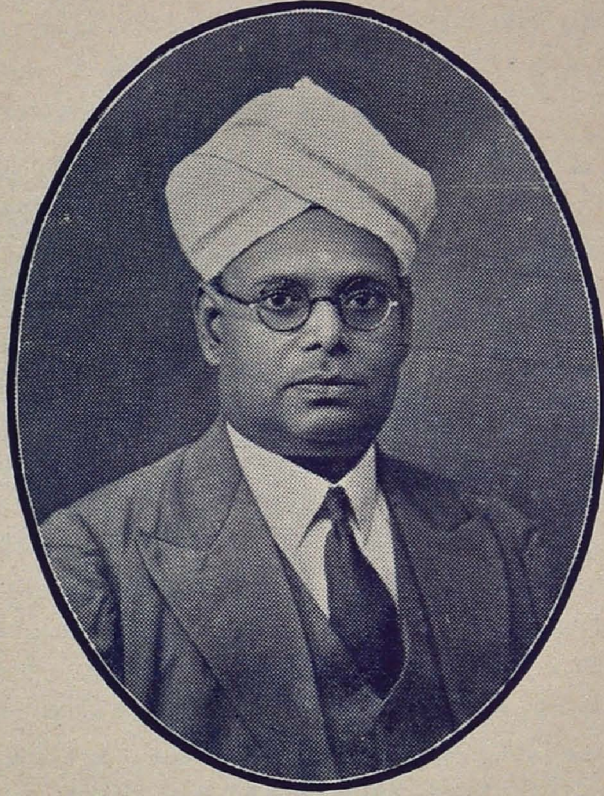
வரவேற்புரை*

இந்நாள் தமிழ்த் தாய்க்குப் பெரும் புகழைத் தருமோர் நன்னாளெனக் கருதுகின்றேன். பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இதுபோன்ற ஓர் மாநாடு கூடுவதரிது. அக்காலே தமிழ்க்கூட்டமென்றால் நண்பரனைவரும் வெவ்வேறு அலுவல் காட்டி அகலுவர். கூட்டமும், ஆட்களின்றிப் பொலிவிழந்து தோன்றும். யாவராயினும், சற்றே உயரிய நடையிற் பேசுவாராயின், அவருடைய தமிழைக் கொடுத்தமிழென்று சொல்லி அவரை யாவரும் எள்ளி நகையாடுவர். இன்றோ, அவ்வாறின்றி இம்மண்டபம் பண்டைக்காலச் சிறப்பையெய்தி, உண்மையில் 'பன்னருங் கலைதெரி பட்டிமண்டப' மாய் விளங்குகின்றது. தமிழைப் பாராட்டி இலங்கை முதலிய பிற நாடுகளிலிருந்தும் உறுப்பினர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, தமிழின்பால் அவருக்குரிய ஆர்வத்தைக் காட்டி அவர் இங்குக் கூடியிருக்கின்றனர். தமிழ்த்தாயின் வயிற்றிற் பிறந்து எமக்கு உடன் பிறப்பாளர்களாகிய உங்கள் அனைவருக்கும் எனது முகமன் கூறி உங்களை வரவேற்கின்றேன். பெரியீர்! உமது வரவு நல்வரவாகுக!

நீவிர் கைக்கொண்ட காரியம் கவின்பெற முடியுமென்பதற்கு ஐயமே இல்லை. கல்வி கேள்விகளிற் றலைசிறந்து, பற்பல அரசுத்துறையில் கைவன்மை பெற்று, இப்போது திருவாங்குருக்கு அமைச்சராயுள்ள உயர் திருவாளர் ஸர். சி. பி. இராமசாமி ஐயரவர்கள் இம்மாநாட்டைத் திறந்துவைக்க ஒருப்பட்டதே நமக்கு வெற்றிபயக்கக் கூடியதற் கறிகுறி. இராமப் பேர் படைத்த பலருள், 'சி. பி' உலகறி அந்தணர். அவரது ஆங்கில வடமொழிப் பயிற்சிகள் அளவுகடந்தன. இப் பச்சையப்பன் கல்லூரிக் காப்பாளர் குழுவில் இவர் ஒரு முக்கிய உறுப்பினராயிருந்து, அதன் முன்னேற்றத்திற்காக அரும்பாடுபட்டிருக்கின்றனர். இவர் இச்சமயம் இத் திருவிழாவில் உவப்புடன் கலந்து நமக்கோர் உற்சாகத்தை யூட்டினது, இவர் அமைச்சராய் வேற்றுத்தேயம் அகலினும், சென்னையையும், பழைய நட்பையும், இந்நகரில் இவருக்குள்ள தொடர்பினையும் மறவாரென்று மதிக்க இடந் தருகின்றது.

நிற்க, ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் பெரும்புலமை வாய்ந்து, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் யமர்ந் திருந்து, நமது தொன்னூற்களில் ஆராய்ச்சிகள் பல செய்து,

* இது 20-9-36-ல் சென்னை, பச்சையப்பன் மண்டபத்தில் கூடிய தமிழ்க் கலைச்சொல்லாக்க மாநாட்டின் போது நிகழ்த்திய தாகும்.



தி. சு. நடராஜ பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.,
தமிழ்க் கலைச் சொல்லாக்கன் மாநாடு
வரவேற்புக் கழகத் தலைவர்.

தமிழின் 'பழம்பணி புதுக்கியும், புதுப்பணி குயிற்றியும்' தம் புகழை நாடு முழுவதும் நாட்டியுள்ள நமது அவைத்தலைவர் சுவாமி விபுலானந்தர் இம்மாநாட்டிற்குத் தலைமை பூண்டதும், நமது காரியம் தடையின்றிச் செவ்வனே முடியுமென்பதற்குச் சான்றாகும். இவரோடு ஒத்துழைக்க உறுதிக்கொண்டு, தமது மெய்வருத்தம் பாராது, பற்பல ஊர்களிலிருந்து இங்கே கூடியுள்ள ஆன்றோர் பலருக்கும் எம்முடைய நன்றி உரித்தாகுக. இவர்களை வரவேற்க நாங்கள் செய்துள்ள ஏற்பாடுகள் எவ்வளவு குறைபாடுள்ளவைகளா யிருப்பினும், எம்முடைய அன்பின் பெருக்கை எண்ணி அவைகளைப் பொறுத்தருளுமாறு மிகவும் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

நாம் மேற்கொண்டுள்ள பணியோ பெரியது. அதன் விரிவை நோக்கிச் சற்றே உளந்தடுமாறவும் இடமுண்டு. ஆயினும் கலைவல்லாரின் மிகுதியையும், அவருக்கு இத்தொழிலின் கண் ஏற்பட்டுள்ள ஊக்கத்தையும் எண்ணிப் பார்க்குமளவில், வேலை எளிதில் முடியுமென்று எண்ணுகின்றேன். இத்துறையில், பிறமொழிகள் அடைந்துள்ள முன்னேற்றத்தை நோக்கில், மிகப் பழமையான நம் தமிழ் மொழி மட்டும் பிற்பட்ட நிலையில் நிற்பது, நமக்கு மனப்புண்ணை யுண்டுபண்ணும். மேனாடுகளில் துருக்கியர் முதலானோரும் நமது நாட்டில் ஐதராபாத் நவாபும், இக்காரியத்தில் கருத்தைச் செலுத்தித் தமது மொழிகளில் பற்பல கலைச்சொற்களைச் சேர்த்து மொழிகளைப் பண்படுத்தி யவற்றை யுயர்பதவி யடையச் செய்திருக்கின்றனர். ஜப்பான் நாட்டிலும் மற்றைய ஊர்களிலும், புதிது புதிதாய்ச் சேர்க்கப்படுகின்ற வார்த்தைகளுக்குத் தக்க சொற்கள் அவரது மொழியிலும் உண்டாக்கப்படுகின்றன. நமது நாட்டில் தமிழ் அரசாங்க மொழியாய் இல்லாக் குறையாலே அது முன்னடைவதற்கு இயலாமல் இடர்ப்படுகின்றது. நீதி மன்றத்திலும் கல்லூரிகளிலும், அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த கச்சேரிகளிலும், தமிழிலேயே பேசவும் எழுதவும் வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுமானால் தமிழ்மொழி வெகு எளிதில் ஓங்கி வளரும். தமிழ், வளர்ச்சி குன்றியிருப்பதை எண்ணுது பலர், வேறு புதுமொழிகளை நாட்டிற் புகுத்த வேண்டுமென முயல்கின்றனர். அது தாய் வறுமை வாய்ப்பட்டுத் தயங்க, பிள்ளை பலருக்கு ஆவின் நன்கொடை அளித்தது போலாம்! தென்னிந்தியர் வங்காளிகளைப்போல் மொழிப்பற்று உள்ளவர்களாகி, தமது ஒவ்வொரு நாளைய நடவடிக்கைகளிலும் ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிகளை நீக்கித் தமிழிலேயே வார்த்தைசொல்ல உறுதி கொள்வாராகில், நம்மொழியும் விரைவில் வளரும்.

இனி, நாம் நம் வேலையை ஆரம்பிக்குமுன் சிற்சில பொதுத் தீர்மானங்களைச் செய்துமுடித்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் உள்ள எல்லாச் சொற்களுக்கும் தமிழ்ச் சொற்களை யுண்டுபண்ண வேண்டுமா என்பது முதற் கேள்வி. சைகிள், (Cycle) மோட்டார் (Motor) என்றால் இன்ன வென்பதை நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லாப் பாமர வெனவனும் எளிதில் அறிந்து கொள்கின்றான். அங்கனமாயின் அவற்றை வேறு தமிழ் மொழியிற் சொல்வது, அறிந்த பொருளொன்றை அறியாப் பொருள் கொண்டு விளக்குவது போலாகுமெனக் கூறுவர் சிலர். ஒவ்வொரு நாளும் பழகும் பொருட்கள் அவ்வாறு யாவருக்கும் விளங்கக்கூடும். ஆனது கொண்டு ஆங்கில வடிவிலேயே சொற்களை வைத்துக் கொள்வதாயின் இம்மாநாட்டைக் கூட்டியிருக்க வேண்டா. துருக்கியில் மொழிச்சீர்திருத்தத்தைப்பற்றிய மூன்றாவது மாநாடு இப்போது கூடினது; 1,58,304 தூய துருக்கியச் சொற்கள் திரட்டப்பட்டனவாம். அவற்றில் 20,000 சொற்களைத் துருக்கிய நிகண்டில் சேர்த்துக்கொண்டார்களென்பதும், 20,000 அரபிச் சொற்களையும், பாரசீகச் சொற்களையும் அந் நிகண்டிலிருந்து நீக்கிவிட்டார்களென்பதும் தெரியவருகிறது. அதோடு பாரசீக அரபிய எழுத்துக்களையும் நீக்கி, லாதின (Latin) எழுத்துக்களைச் சேர்த்துக்கொண்டதாயும் அறிகிறோம். சொற்களிலும் தூய்மை வேண்டுமெனப் பாடுபடுமிந்நாளில் பிறமொழி வடிவுகளை வைத்துக் கொள்வது சிறந்ததாய்த் தோன்றவில்லை. உண்டாக்கப்படும் வேறு சொற்கள் புதுமையிற் சற்றே விபரீதமாய்த் தோன்றினும், நாளடைவில் அவைகளும் பழக்க வழக்கங்களுக்குட்பட்டுப் போம் என்பது திண்ணம். எவ்வாற்றானும் மொழிபெயர்க்க முடியாத சொற்களை ஆங்கில வடிவில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாததே.

தமிழ்ச்சொற்களை ஆக்குங்கால் வடமொழியைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமா வென்பது இரண்டாவது கேள்வி. “வளரும் மொழியைக் கட்டுப்படுத்தி, இயற்கையிற் பரிணமித்து விரியாவண்ணம் செய்வது அழகல்லவென்றும், அது மொழிக்கு எவ்வகையிலும் நன்மை பயக்காதென்றும்” கூறுவர் ஒரு சாரர். “தமிழ்த் தாய் வயிற்றிற் பிறந்த தெலுங்கும், மனையாளமும் வடமொழியைப் பெரிதும் ஏற்றுத் தம் முருமாறி நிற்கின்ற நிலையைக் கண்டபின்னும், அக்குற்றமுள்ள வழியை நாடி நிற்பதழகோ?” வென்பர் மற்றொரு சாரர். அரசாங்கத்தார் ஆக்கியுள்ள கலைச்சொற்களும் இதே பிழையுடைத் தென்பர் வேறொரு சாரர், உற்றுநோக்கு

மிடத்து, இடுகுறிப் பெயர் நீங்கலாகக் காரணப் பெயர்களாயுள்ள சொற்களுக்குத் தமிழிலும் கூடியவரை காரணப் பெயர்களைப் புனைந்தெழுதுதலே நலம். அவ்வாறு சிறு சொற்கள் அமையாவிடின், நீண்டதோர் தொடரை ஆக்குவதைவிட்டு, வடமொழியால் வார்த்தைகளை யாத்தல் நலம். இவ்விருவழிகளும் நேர்படா விடத்து, ஆங்கில மொழிகளையே தமிழில் எழுதுவது ஏற்புடையதாம். ஆங்கிலக் கட்டுரைகளில், லாதின், கிரீக் முதலிய மொழிகளிலிருந்து கொள்ளப்பட்ட சொற்களை நீக்கி, ஆங்கிலோ சாக்கன் என்று சொல்லப்படும் தூய ஆங்கிலச் சொற்களையே பிரயோகித்து எழுதப்படும் கட்டுரையே நடையிற் சிறந்ததென்று கொண்டாடப் படுகின்றது. அவ்வாறு எழுதப்படும் கட்டுரைகள் நடையழகும், சொன்னயமும் இன்னேசையும் உள்ளவை. நிற்க, நம் தமிழ் மொழியில் ஆங்கிலத்தில் இருப்பதுபோல்தொடர் மொழிகள் (Compound words) கிடையா. கருத்துக்களை முட்டுப் பாடின்றி எளிதில் வெளியிடுவதற்கு இத்தொடர்மொழிகள் நற்கருவிகளாகும். இக்கூட்டத்தில் இதையும் ஆய்ந்தறிந்து பயன் படுத்தல் நலம்.

சேன்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் சிலகலைச் சொற்களைத் திரட்டி வெளியிட்டதால் அவர்கள் தமிழிற்குச் செய்துள்ள தொண்டு மிகவும் பாராட்டத் தக்கது. அவர்கள் அதனை நிறைவுடையதொரு நூலென்று கூறவில்லை. அவர்களுக்கு முன் பலர் தமிழ்க் கலைச்சொற்களை யாக்க முயன்றிருக்கின்றனர். 1885-ம் ஆண்டிலேயே யாழ்ப்பாணத்து கிறித்தவப் பாதிரிமார் உடல் நூற்குரிய சொற்களை யாக்கிய தாயும், மனோன்மணியம் எழுதிய சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் நூற்றொகை விளக்கமென்றென் றெழுதியதாகவும், சில வாண்டுகளுக்கு முன் 'தமிழர் நண்பன்' என்னுமோர் பத்திரிகையில் சிற்சில சொற்கள் வெளியிடப் பட்டதாயும் தெரிய வருகின்றது. அரசாங்கத்தாரும் சிலமொழிகளை யச்சிட்டிருக்கின்றார். இவையாவும் தனித்தனி வெளியிடப்பட்டமையாலும், எல்லாராலும் ஒப்பமுடித்து ஏற்றுக்கொள்ளப் படாமையாலும், அவைகள் செல்வாக்கை யிழந்தன. ஆதலால் நுண்ணிய அறிவுடைய நந் திருநெல்வேலித் தமிழ்ச் சங்கத்தார் சில சொற்களைத் தொகுத்து வெளியிட்டு, அவைகளை மாற்றவோ, வேறு மொழிகளைச் சேர்க்கவோ, தகுந்த வழிகளைக் காட்டித் தெருட்டுவார்க்குப் பரிசளிப்பதாய் வாக்குறுதி அளித்திருந்தார்கள். அதனோடு அமையாது, இப்போது இம் மாநாட்டைக் கூட்டி, தமிழ்ச்சொற்களை மீட்டும் ஆராய்ந்து திரட்டி, அரங்கேற்றிப் பொதுவாய்த் தமிழ் நாடு

முழுவதும் இச்சொற்களையே ஆளும்படி செய்ய முயன்றிருக்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் முதன் முதலில் அகராதியை ஆக்கிய டாக்டர் ஜான்சனுக்குரிய புகழும் பெருமையும் இவருக்கும் உரியனவாகுக. முதன் முதலில் அடிகோலிக் கட்டடம் எழுப்பியபின், அதனை அழகுபடப் புனைவதும், அதற்கு மேன்மாடங்கள் அமைப்பதும் எளிதாம். அதேபோல் இச்சொற்களும், நிலையாகி இம் மாநாட்டாரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டபின், இனிவரும் தமிழர் இதனைப் பெருக்கிப் பயனடையட்டும்.

இச்சொற்கள் பள்ளியிறுதித் தேர்வுக்குரிய மாணவர்க்குப் பயன்படுமாறு தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆராவது வகுப்புவரையில் தமிழ் மொழியிலேயே கல்வி கற்பிக்கப்படவேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருக்கும் கிளர்ச்சிக்கு இது தக்க பக்கத் துணையாய் நிற்கும். ஆங்கில மொழிகளுக்கு நேரான தமிழ் மொழிகளின்றிப் பள்ளிப் பிள்ளைகட்குப் பாடமோதுதல் அரிது ஆகவே இஃது அக்குறையை நீக்க வந்திருக்கின்றதென்று நாம் உவப்படையவேண்டும். ஆராவது வகுப்புவரை நின்று விட்டதால் இச்சொற்கள், தத்துவ ஆராய்ச்சிக்குரிய மொழிகளை ஏற்று நிற்கவில்லை. அன்றோரன்ன சொற்களுக்கு வடமொழிபிற்பல சொற்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றமையால், அச்சொற்களைத் தொகுத்தல் எளியதோர் பணியென்று எண்ணற் கிடமுண்டு. இம் மாநாடு அதையும் ஆராய்ந்து தீர்மானிக்குமென்று எண்ணுகின்றேன். அது மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் செய்யப்படாத புதியதோர் பணியாயினும், அதனை இக்கூட்டம் செய்து முடித்தால், பின் வருபவர்களுக்கு அது பயன்படுமாயால், அவ்வேலையைப் புறக்கணிக்கக் கூடாதென்பது என் உள்ளக்கருத்து.

உடன் பிறப்பாளர்களே ! இன்னும் என் புன்மொழிகளை யுமது செவியிற் புதுத்தி யும்மை யவலக் கவலையிற் படுத்த நான் விரும்பவில்லை. மீட்டுமோர் முறை உங்களனைவரையும் பெருமகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கிறேன். சென்னையிற் பல ஏற்பாடுகளைச் செய்து இம்மாநாடு நடந்தேற வருந்தி யுழைத்த வரவேற்புக் கழகத்தாருக்கும், கண்ணுங் கருத்துமாய் இதைச் சிறப்பாக நடத்திவைக்கும்சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கத்தாருக்கும், இம் மாநாடு சிறப்புற நடந்தேறப் பொருளுதவி செய்த பல பெரியோருக்கும், எம்முடன் ஒத்துழைத்த மாது சிரோமணிகள் பலருக்கும் நாம் நன்றி காட்டாவிடில், செய்ந் நன்றி கொன்ற பாவத்திற் குள்ளாவோம். இவர்கள் உவந்தளித்த மெய்ப்பாட்டாலும், பொருளுதவியாலும் இம்மாநாடு சிறப்புடன் நடைபெற ஏற்பட்டது. இவர் யாவருக்கும்

எமது வந்தனம் உரித்தாகுக. அன்புடைய மக்கள் பலரையும் பலதிக்கிற் போக்கித் தனியே கிடந்து துயருழந்த தமிழணங்கு, இன்று அனைவரையும் ஒருங்கே சேர்ப்பெற்ற பெருமிதத்தால் நகைமுகங் காட்டி மகிழ்வெய்தித்தோன்றும் நிலையை யுன்னி, இன்று முதல் அக்களிப்பு அவள் முகத்தை விட்டகலா வண்ணம் மக்களாகிய நாம் அவளுக்குச் செய்யுங் கடமைகளை ஓவாடுதென்று முனற்றி, நம்மொழிக்கும், நம் நாட்டிற்கும், நமக்கும் பெருமைவரப் பெறுவோமாக!

தமிழ்க்கலைச் சொல்லாக்கன் மாநாடு
இலங்கை உயர் திரு. விபுலாந்த சுவாமிகள்
தலைமையுரை

I

சென்னை மாகாணத் தமிழர் சங்கத்தாரது பெரு முயற்சியினாலே, பலப்பல அறிவுத்துறையிற் புலமை வாய்ந்தோரும், உயர்ந்த ஆராய்ச்சித் துறைகளில் முயன்றுழைப்போரும், இளைஞர்க்குரிய கல்வி பயிற்றும் சிறந்த தொழிலினை மேற்கொண்டோரும், தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் ஆர்வமிக் கோரும், கல்வி யிலாகா, பல்கலைக்கழகம் என்றித்தகைய அதிகார சபையாரால் அனுப்பப்பட்டோரும், பிறரும் ஈண்டுக் குழுமியிருக்கின்றனர். நவிலுந்தோறும் நூல்நயம் போலப் பயிலுந்தோறும் இனிமை பயக்கும் பண்புடையாளராகிய இப்பெருமக்களைக் காணுதலினாலே என்னுள்ளம் களிகூருகின்றது.

தமிழ்மொழி வளர்ச்சியைச் சிறந்த குறிக்கோளாகக் கொண்டு, இன்றைக்கு மூன்றாண்டுகட்கு முன்பு நிறுவப் பெற்ற சென்னை மாகாணத் தமிழர் சங்கமானது கலைச்சொல்லாக்கமென்னும் துறையிலே, சென்ற மூன்றாண்டுகளாக முயன்றுகொண்டிருக்கின்றது. இதுவரையும் செய்த வேலையை மதிப்பிட்டுத் திருத்தஞ் செய்தலும், இனி நடத்தற்குரிய இவையெனத் தீர்ப்பிட்டு முடிவு செய்தலும் இம்மநாட்டின் நோக்கங்களாகும்.

மேனாட்டுத் தொடர்பு ஏற்பட்ட காலம் முதலாக அந்நாட்டினரது உயர்வுக்குக் காரணமா யிருக்கின்ற கலைத்துறைகளைத் தம் மொழிப்படுத்த வேண்டுமென்னும் ஆர்வம் இந்திய

மக்களிடையே இருந்துவருகின்றது. தொன்றுதொட்டுத் தமக்கு உரிமையாக வருகின்ற உண்மை நூல்களின் நிறைவையும் குறைவையும் நன்குணர்ந்த கலைவல்லுநர், குறைவாய் துறைகளை நிறைவு செய்யும் வழிகளைத் தேடிநிற்பது இயல்பே யாம். அஃதன்றியும் கலைத்துறைகள் காலதேச விகற்பங்களால் வேறுபடாது எந்நாட்டினருக்கும் எக்காலத்தும் வேண்டப்படுவ வாதலின், அவை உலகிற்குரிய பொதுவுடைமைகளாகக் கொள்ளும் தகுதி வாய்ந்தன. மேலும் இந்நாட்டின் கல்வி முறை இங்குள்ள பல்கலைக் கழகங்களை அநுசரித்து ஒழுங்கு செய்யப்படுவது. இற்றைக்கு ஏறக்குறைய எண்பது ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்ற சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் விதிகளுக்கிணங்கக் கல்விகற்றுத் தேறிய அறிஞர்களே இந்நாளிற் கலைத்துறைகளிலும் அரசியற் துறைகளிலும் முன்னின்று இந்நாட்டின் நிர்வாகங்களை நடத்தி வருகின்றனர். இவர் தாம்பயின்ற மேற்றிசைக் கலைத்துறைகளின் சிறப்பினை யுணர்ந்து அவை எப்பாலா ரிடத்தும் பரவவேண்டுமென விழைந்து நிற்பது முறையே யாம்.

II

“சையன்ஸ்” என்னும் ஆங்கில மொழி ஒருவாறு நோக்குமிடத்து அறிவுத்துறை யனைத்தினையும் குறிக்குமெனி னும், “நிலந் தீ நீர் வளி விசம்போடைந்துங் கலந்த மயக்க மாகிய” உலகத்திற் பொறியுணர்வாற் சட்டியுணரப்படுப வற்றை அளந்தும் இனங்கூட்டியும் ஆராய்கின்ற பூதபௌதிக நூற்றுறைகளே “சையன்ஸ்” என்னும் மொழியாற் சிறப் பாகக் குறியீடு செய்யப்படுகின்றன. அஃது அப்பரிசாக அமைந்ததெனினும், அறநூல், பொருணூல், இன்பநூல், வீட்டு நூல் என வழங்கும் பாகுபாட்டினூடு Faculty, Laws, Science, Arts, Divinity என நாற்பாற்படுத்தி யமைத்த மேனாட்டு மரபினை ஒப்பவைத்து நோக்கும்போது “சையன்ஸ்” என்னும் மொழி பொருட்பா லனைத்தினையுங் குறியீடு செய்வ தெனக் கொள்ளுதலும் ஒருதலை. அளத்தலும், இனங்கூட்டு தலும், வரையறை செய்தலும், பொதுமை காண்டலும், இலக் கணங் கூறலும் என்றிவை யனைத்தும் கலைத்துறையனைத்தி னுக்கும் ஏற்பட்டவாதலின், தனித்தனித்துறைகளை ஆராய்ந்து அவை தமக்கு வேண்டிய சொற்களை அமைத்துக் கொள்ளு முன் கலைத்துறை யனைத்தினுக்கும் பொதுவாக வேண்டப் படுவவாகிய சொற்களை ஆக்கிக்கொள்ளுதல் நலமாகும். கலைத்

துறைகள் இவை என வகுத்துக்காட்டுவதும், கலைவல்லுநராகிய பேராசிரியர் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இயற்றியதுமாகிய “நூற்றொகை விளக்கம்” என்னும் நூல் சூத்திரமும் உரையுமாக வமைந்து சிறந்த முடிபுகள் பலவற்றைத் தெளிவுபெற எடுத்துக் காட்டுகின்றது. புத்தம் புதிய கலைகளை இயற்றும் முயற்சியி லீடுபடுவோருக்கு இந்நூல் இன்றியமையாத கருவியாகும்.

III

தமிழ் மொழியிலே ஆட்சியிலிருக்கும் சொற்களை ஆராய்ந்து கண்டறிதல் நாம் செய்தற்குரிய முதற்பணியாகும். “வடமொழி தமிழ்மொழி யெனுமிரு மொழிக்கும் இலக்கணம் ஒன்றேயென்றே யெண்ணுக” என்னும் கூற்றினை நாம் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளாவிடினும், வடமொழியிலிருந்தெடுத்துத் தமிழான்றோராலே தமிழருவாக்கி வழங்கப்பட்ட சொற்களைப் பிறமொழிச் சொற்களெனக் கடிந்தொதுக்குதல் மேற்கொள்ளாது அவைதம்மை ஆக்கத் தமிழ்மொழியாகத் தழுவிக்கொள்வதே முறையாகும். இமயம்முதற் குமரி வரையும் பரந்து கிடக்கும் பரதகண்டமெனும் பெரு நிலப் பரப்பின் அறிவுச்செல்வம் பிளவுபடாத ஒன்றேயாம் என்பதை நாம் மறந்துவிடுதல் கூடாது. சாதி சமய வேறுபாடின்றி இந்திய நாட்டுப் பேரறிஞர் கலைத்துறையிலே ஆழப்புழுந்து ஆராய்ந்து கண்ட சிறந்த முடிபுகளை வடமொழியிலெழுதும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு இந்த நாட்டிலே யிருந்துவருகிறது. இதனால் வழக்கு மொழிகள் கலைத்துறைகளிலே பெருக்கமடையாது ஒழிந்தன. உதாரணமாகச் சிற்பக்கலையினை எடுத்துக்கொள்வோம். தேவர் கோட்டம், மன்னன் கோயில், மக்களில்லம் என்னுமிவை தம்மை யமைக்கும் முறைகளையும், தெய்வச் சிலையுருவங்களை யமைக்கும் கணித நுட்பங்களையும் பண்டைத் தமிழர் நன்குணர்ந்திருந்தனரென்பதற்குத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள திருக்கோயில்களே சான்று பகருகின்றன. இவை தம்மை யமைக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த சிற்பியர் தமிழ் நாட்டில் இன்றும் உளர். அங்குணமாயினும் இக்கலை நுட்பங்க ளினைத்தினையும் உணர்த்தும் ஆகம நூல்கள் வடமொழியிலேதான் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இவை தம்மை வழக்கு மொழிகளிலே பெயர்த்தெழுதுதல் சாலவும் வாய்ப்புடைத்து. இம்முயற்சியிலே வடமொழி வல்ல தமிழறிஞர் இனிமேலாவது ஈடுபடுவாராக.

IV

சாங்கியம், யோகம், நியாயம், வைசேடிகமாகிய நான்கு சாத்திரங்களிலும் கலை நூலுணர்ச்சிக்கு வேண்டிய பொருள் மலிந்து கிடக்கின்றது. பாரதநாடு செய்த அருந்தவப்பயனாகத் தோன்றிய சுவாமி விவேகானந்தரியற்றிய இராஜயோக நூலினை மொழிபெயர்க்குந் தொழிலில் யான் ஈடுபட்டிருந்த காலத்திலே யோக சாத்திரத்திற்கு முதலாகிய பதஞ்சலி யோக சூத்திர நூலினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தெழுத நேரிட்டது. அம்மொழி பெயர்ப்பு சுவாமி விவேகானந்த ரியற்றிய நூல்களின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாகிய “விவேகா நந்த ஞானதீப” முதற்றொகுதியிலே வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதனைப் படித்த அன்பர் பலர் மிகவுயர்ந்த நுண்ணிய கருத்துக்களைத் தூய தமிழிலே எழுதுதல் கூடும் என்னும் முடிபிற்கு வந்தனர். நியாய வைசேடிக நூல்களையும் மொழிபெயர்த்தெழுத முயன்றேன். ஓய்வு ஏற்படாமை யால் அம்முயற்சி நிறைவு பெற்றிலது.

ஒரோவிடத்து ஆட்சிப்பட்ட வடமொழிப் பதங்களைத் தமிழில் வழங்குதல் குற்றமாகாது. பிங்கலத்தை, திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு என்னும் நிகண்டுகளிலே வந்த பதங்களை யெடுத்தாள்வது எவ்வாற்றாலும் பொருத்த முடையதாகும். சிவஞானபோதம் சிவஞான சித்தியார் முதலிய உண்மை நூல்களில் வழங்கிய வடமொழிப் பதங்கள் ஆன்றோர் வழக்காதலின் எம்மால் உவந்தேற்றுக் கொள்ளப்படுவனவேயாம். சித்தர் நூல், வைத்திய நூல், சோதிட நூல் என்னும் இவை தம்முள்ளும் தலையாயினாரியற்றிய நூலில் வரும் மொழிகளில் தமிழில் வழங்குதற் குரியவேயாம். இவையெல்லாம் புதுச் சொல்லாக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.

சொற்களைப் பொருள் பற்றுக்கோடாக வகைப்படுத்தி வழங்க முயன்ற நிகண்டு நூல்கள் புதுச் சொல்லாக்கத்திற்குப் பேருதவி புரிவன. டாக்டர் ரோஜெட் என்பர் ஆங்கில மொழியிலியற்றிய “தெசாறுஸ்” என்னும் நிகண்டு நூலினை நோக்குவாருக்கு இவ்வுண்மை நன்கு புலப்படும்; கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கென வடமொழி, ஆங்கில மொழி, தமிழ் மொழியாகிய மூம்மொழியினும் பொருட்பாகுபாடு செய்யும் ஒரு மும்மொழி நிகண்டினை வகுத்தமைத்தல் பெரும்பயன் றருவதாகும்.

(தொடரும்)

செய்திகளும் குறிப்புகளும்: News and Notes

தமிழ்க்கலைச் சொல்லாக்கன் மாநாடு

இம்மாநாடு 20-9-36 ஞாயிற்றுக்கிழமை சென்னைப் பச்சையப்பன் காலேஜ் மண்டபத்தில் திருநெல்வேலி, சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆதரவில் நடைபெற்றது. பெருந்திரளான மக்கள் வந்திருந்தனர். திருவாளர் S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, திருவாளர் S. வையாபுரிப் பிள்ளை, திரு. R. P. சேதுப்பிள்ளை, திரு. S. இராமசாமி ஐயர் (கொழும்பு), திரு. K. C. வீரராகவையர், K. தெய்வசிகாமணி முதலியார், திரு. G. A. நடேசன், திருமதி அலர்மேன் மங்கைத் தாயாரம்மாள், திரு. C. S. இரத்தினசபாபதி முதலியார், திரு. க. ப. சந்தோஷம் முதலியோர் வந்திருந்தனர். திருவாங்கூர் திவான் சர். சி. பி. இராமசுவாமி ஐயரவர்கள், தமிழ்மொழி தென்னாட்டில் மிகச்சிறந்த பழமையான மொழி என்றும், அதில் மேனாட்டுக் கலைகள் எல்லாம் மொழிபெயர்த்து அமைப்பது எளிதே என்றும், புதிய சொற்களைத் தேடியமைத்தும், ஆக்கியும் மொழியை வளம்படுத்துவது இக்காலத்துக்கு இன்றியமையாத தாகுமென்றும், வடமொழி தமிழிலிருந்து சில சொற்களைக் கடன் வாங்கி இருக்கிறதென்றும், அதேபோல் தமிழ்மொழியும், வடமொழியிலிருந்து கடன் வாங்கியிருக்கிறதென்றும், தமிழில் சொல் அமைக்க வாயாதபோது தகுதியான வடசொல்லை அமைத்துக்கொள்ளாதலே சால்புடைத்தாகுமென்றும் பேசி மாநாட்டைத் திறந்து வைத்தார்கள்.

பிறகு வரவேற்புக் கழகத்தலைவர் திருவாளர் T. S. நடராஜ பிள்ளை அவர்கள் வரவேற்புரையைப் படித்தார்கள். அஃது இப்பரலின்கண் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது அதன்பின் திருவாளர்கள் S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, டாக்டர் P. வரதராஜலு நாயுடு, S. இராமசுவாமி ஐயர். அருள் தங்கையா முதலியோர் தலைவரவர்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசித் தலைமை தாங்குமாறு வேண்டிக்கொண்ட படி உயர்திரு. ஈ.வாமி விபுலாநந்தரவர்கள் தலைவராய் எழுந்தருளினார்கள். அவர்கள் தலைமையுரையினொருபகுதியை இப்பரலில் வெளியிட்டிருக்கின்றோம். அதன்பின் கலைச்சொற்களை ஆய்ந்து திருத்தியமைப்பதற்கு மூன்று உட்கழகங்கள் அமைக்கப்பெற்றன. பின்னர் கட்டிடக் கலைந்தது.

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்க மூன்றாவது மாநாடு

இம்மாநாட்டின் விழா 27-9-36 ஞாயிற்றுக்கிழமை சென்னைப் பச்சையப்பன் காலேஜ் மண்டபத்தில் திருவாளர் K. தெய்வசிகாமணி முதலியாரவர்கள் தலைமையில் மிகவுஞ் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

வித்துவான்கள் முன்னேற்றத்துக்குரிய தீர்மானங்கள் சில நிறைவேற்றப் பட்டபின் தேர்தல் நடைபெற்றது. அதன் பின் கூட்டம் கலைந்தது.

குறிப்பு: தமிழ்க் கலைசொற்களை இரண்டாம் முறை அச்சிடுவதற்குள் பொருள் உதவுவார் அமைச்சர், சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச் சங்கம், திருநெல்வேலி என்றனுப்பு.

ம தி ப் பு ரை .

“தமிழைப் பிழையின்றி எழுதும் முறை”
(How to write Correct Tamil)

இஃது உயர்தரக் கல்விச் சாலைகளுக்கு மிகவும் பயனுள்ளது. இதனை ஆக்கியுதவிய சென்னைப் பச்சையப்பன் உயர்தரக் கலாசாலைத் தலைமைத் தமிழாசிரியர் திருவாளர் ஆ. வீ. கண்ணைய நாயுடு அவர்கட்குத் தமிழுலகம் பெரிதுங் கடப்பாடுடையது. நம் தமிழ் மக்களில் பெரும்பாலார்க்குத் தமிழைப் பிழையின்றி எழுதத் தெரியாது என்பது யாவருமறிந்ததே. மாணவர்கள் கட்டுரைகள் எழுதுவதில் ஏராளமான பிழை. தமிழ்மக்கள் கடிதங்கள் எழுதுவதில் பிழை; தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், உணவுப்பொருள்கள் முதலியவற்றை எழுதுவதில் பிழை; திருமணவழைப்பு, காதுகுத்து அழைப்பு முதலிய அழைப்புகள் அச்சிடுவதில் பிழை; வண்ணக் கணக்கு எழுதுவதிலும் பிழை; விளம்பரங்கள் எழுதுவதிலும் பிழை; எங்கே பார்த்தாலும் பிழைகளைத்தான் பார்க்கலாம். இவ்வாறு ஆங்கிலம் எழுதுகிறவர்கள் பிழைகள் போடுவதில்லை. மாணவர்கள் நூல்களைப் படிக்கிறபோது சொற்களிற் கருத்தைச் செலுத்துவதில்லை. அதனால் தாம் படித்தசொற்களை எழுதுகிறபோது பிழையின்றி எழுதத் தெரிகின்றார்களில்லை. தமிழ்ச்சொற்களில் றகர ரகர வேறுபாடுகளாலும், லகர ளகர வேறுபாடுகளாலும் பொருளே மாறுபட்டுவிடும். கூடியவரை பிழையில்லாமல் எழுதுவதற்கு ஓராசிரியரைய் இந்நூல் உதவும்.

இதன்விலை அணு 8.

குறிப்பு: இது நம் கழகத்திலும், ஆசிரியரிடத்திலும் கிடைக்கப்பெறும்.

அஃகேனம்=[அஃகு+அ+இனம்] உருவிற் குறைந்து முப்புள்ளிப்பட்டும், ஒலியளவிற் குறுகி அரைமாத்திரையாய் அஃகியும், எழுத்தெழுச்சியின் முதற்காரணம் பெற்றோங்கி எழுத்துப் பிண்டமாகும் அத்தன்மையில் குற்றயிர்க்குப் பிற்பட்டும் வல்லின மெய்க்கு முற்பட்டும் நிற்கும் தனிநிலை யினமான ஆய்த வெழுத்து.

அஃகேனம்=[அஃகு+ஏனம்] முள் இல்லாது அஃகிய ஏனம் ஆதலின், முள்ளில்லாப் பன்றி.

அஃகு தும்பை—அகு தும்பை—அகும்பை=[அஃகு+தும்பை] தலைநிமிர்ச்சி தன் உள் அடங்கக் குனியும் பூங்கொத்துடைய தும்பையாதலின், கவிழ்தும்பைச்செடி.

அஃகிய இ=தன்மாத்திரை அளவிற் குறுகிய இகரமாதலிற், குற்றியலிகரம்.

அஃகிய உ=தன்மாத்திரை அளவிற் குறுகிய உகரம் ஆதலின், குற்றியலுகரம்.

அஃகிய ஐ=தன்மாத்திரை யளவிற் குறுகிய ஐகாரம் ஆதலின், ஐகாரக் குறுக்கம்.

அஃகிய ஒள=தன் மாத்திரை அளவிற் குறுகிய ஒளகாரமாதலின், ஒளகாரக் குறுக்கம்.

அஃகிய மஃகான்=தன் மாத்திரை அளவிற் குறுகிய மகரமாதலின், மகரக் குறுக்கம்.

அஃகிய தனிநிலை=தன் மாத்திரை அளவிற் குறுகிய தனிநிலை ஆதலின், ஆய்தக் குறுக்கம்.

அஃகிய அறிவு=மழுக்கந் திண்மை தன்னுள் ஒடுங்கக் கூர்மை துட்பம் உற்ற அறிவாதலின், கூரிய துண்ணறிவு. (எவற்றுள்ளும் துழைந்து ஆராயத்தக்கபடிக்குள்ளது.)

அஃகுளுதி—அகுளுதி=[அஃகு+உள்+உதி] அஃகிச் சுருங்கிய உள் அமைதிபெற்று, ஒதியமரம் என்னும் உதி போல்வதோர் மரம் என்னலின், வேம்பு,

க௦௮ குறில் ஓரொழுத்தொரு மொழிகள்

அஃகுகபோதம்—அஃபோதம்=[அஃகு தன்உள் அடக் கங்கொண்டு குவிந்து அஃகிய + கபோதம் (புறவைப்) போல்வதோர் புள்] என்னலின், நிலாமுகிப்புள்—வளர் பிறை, தேய்பிறைகளில் பெருக்கமும் சுருக்கமுங்கொண்டு அஃகுந் தன்மை உடையதோர் புறவின மாதலின், நிலாமுகிப்புள்—எனக்கொள்ளவும் பொருந்தும்.

அஃகான்=[அஃகு என்னும் பகுதியும் ஆன் என்னும் உயர்திணையாண்பால் விசுதியும் இடைநிலையின்றிப் புணர்ந்து எதிர் மறைப்பொருள் பெற்று நின்றலில்] என்றென்றும் குறைவுறுதவன் என்றதலால், நிறைவுற்ற கடவுள் எனக்கொள்க.

அஃகன்றில்—அகன்றில்=[அஃகு + அன்றில்—(அன்று இல்)] ஆண் பெண் சேர்க்கையின் அல்லாது இல்லாததாய்த் தீரும் வாழ்க்கை கொண்டதோர் புள் இனமாகிய அன்றிற் பறவைகளுள், இச்சேர்க்கை வாழ்க்கை நிகழ்ச்சியி னாவதன்றித் தனிமுயற்சியின் ஆகாமை உணர்ந்த ஆளுந் தன்மைகொண்ட ஆண்பறவை தன்னுட்குன்றி அஃகி நின்றலின் இப்பெயர் கொண்டதாதலின், ஆண் அன்றில்.

அஃகடு—அகடு=[அஃகு + (அள் + த் + உ) அடு)]—சுருக்கமாகத்தான் உள் அடங்கி அஃக, இடைவெளியை அள்ளி நெருங்கி அடுக்கும் தன்மைத்தாய இடம்—உள்.

அஃகடு—அகடு=[அஃக + அடு]—இகழ்வாகிய குறைகழிந்து ஒழிந்து அஃக, புகழாகிய நிறைவை அள்ளி மேற்கொண்டு அடும் தன்மைத்தாய குணம்—சீர்.

அஃகடு—அகடு=[அஃக + அடு]—தனக்குள் அடங்கி அஃகமேற்கொண்டு கொன்று அடும் தன்மைத்தாயது—பொல்லாங்கு.

அஃகடு—அகடு=[அஃக + அடு] ஒதுக்கமென்னும் குறைவுகழிந்து ஒழிந்து அஃக, அடுக்கும் தன்மைத்தாய இடம்—
நடு,

குறில் ஓரெழுத்தொரு மொழிகள் கூடுக

அஃகடு—அகடு = [அஃக + அடு] தாழ்வு பள்ளம் என்னும் குறைவு கழிந்தொழிந்து அஃக, உயரம் ஒங்கல் உண்டாக அடும் தன்மைத்தாய இடம்—மேடு.

அஃகடு—அகடு = [அஃக + அடு] உணவு தன் உள் அடங்கிக் குவிந்து அஃக கடுத்துக்கொண்டு அடும் தன்மைத்தாய உறுப்பு—வயிறு.

அஃகி—அகி = [அஃகு + இ—(வினைமுதற் பொருண்மை விசுதி)] தான் குவிந்து அடங்கி ஒடுங்கி அஃகும் உடல் கொண்டியல்வதாய ஓர் உயிர்—பாம்பு.

அஃகண்—அகண் = [அஃகு + அண் (அன் + ன்)] இடம் சுருங்கி அஃகி அண்மு நிலை—அருகு (ஓரம்).

அஃகம்—அகம் = [அஃகு + அம்—(வினைமுதற் பொருண்மை விசுதி)] தோற்றத்தின் பெருக்கச் சுருக்கம் தன் உள் அடங்கி அஃகும் தன்மையின் இயல்வதாய உள் உறுப்பு—மனம்.

அஃகம்—அகம் = [அஃகு + அம்—(செயப்படு பொருண்மை விசுதி) = அகம்] தன்னில் அடங்கி அஃகுந் தன்மைப் பட்டுறுவதாய மனை.

அஃகம்—அகம் = [அஃகு + அம்] தன்னுள் அடங்கி அஃகுந் தன்மைப் பட்டுறுவதாய இடம்.

அஃகம்—அகம் = [அஃகு + அம்] தன்னுள் அடங்கி அஃகுந் தன்மைப் பட்டுறுவதாகிய உள்.

அஃகம்—அகம் = [அஃகு + அம்] (கருவிப் பொருண்மை விசுதி) அகப்பட்டோர் குன்றிக் குறைவுற்ற ஃகச் செய்விப்பதாய பாவம்.

அஃகம்—அகம் = [அஃகு + அம்] அகப்பட்டவற்றைத் தன்னுள் ஆழ்ந்தொடுங்கி அஃகச் செய்விக்கும் ஆழம்—பள்ளம்.

அஃகம்—அகம்=[அஃகு+அம்] எல்லாவற்றையும் தன்னில் அடங்கி அஃகச் செய்வித்துக்கொள்ளும் ஆகாயம், பூமி மலை, ஞாயிறு என்னும் சூரியன்.

அஃகம்—அகம்=[அஃகு+அம்] எல்லாம் தன்னில் அடங்கி அஃகச் செய்வித்து நிற்கும் ஆன்மா (உயிர்).

அஃகம்—அகம்=[அஃகு+அம்]தன்னுட்குன்றி ஒடுங்கி அஃகச் செய்வித்து நிற்கும் வருத்தம், துயரம், தீங்கு.

அஃகம்—அகம்=[அஃகு+அம்—செய்யப்படு பொருண்மை] தன்னுள் அடங்கி அஃகும் தன்மைப் பட்டுறுவதாய வெள்வேலமா—அகம் மரம் எனவும் படும்.

அஃகக் கடவுள்—அகக்கடவுள்=[அஃகம்+கடவுள்—அகம்=உள், ஆன்மாவென்னும் உயிர்—கடவுள்=இறை, தெய்வம்] உள்ளுக்கு இறையாகிய ஆன்மா—உயிராகிய தெய்வம். உயிர்க்கிறையாகிய கடவுள் (பரம ஆன்மா=உயர்வற உயரிய உயிர்)—உளவெழுச்சிக்கு இறையாகிய மனம்.

அஃகக்கணு—அகக்கணு=[அஃகம்+கணு] (அகம்=உள், கணு=புறப்புடைப்பாய் உள்ளெழு பிறவி—அந்தர்ப்பவம்). மரத்தினுட் கரடு முரடாயெழு முனி என்னு முட்டுப் போல்வது; உறுப்பினுள் கரடுபட் டிணங்கிப் புடைப்புறு மூட்டுப் போல்வது.

அஃகக்கண்—அகக்கண்=[அஃகம்+கண்] அகம்=உள், கண்=தன்னிற்படுவதை உட்கவர்ந்துதவும் விழி. புறப்பார்வைக்குரிய முகக்கண்போல, உட்பார்வைக்குரிய அகக்கண்மெய் அறிவாகிய ஞானக்கண்.

அஃகக்காழ்=அகக்காழ்—அகங்காழ்—[அஃகம்+காழ்] அகம்=உள், காழ் (க்+ஆழ்) தொடப்படக்கூடி யதன்மை ஆழ்ந்து உரத்த திட்பக்கோளுற்ற மரத்தின் உள்வயிரம்.

அஃகக்காழ்—அக்கக்காழ்—அகங்காழ்—[அஃகம் + காழ்]
இது வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்
தொகையாய், உள்ளில் காழ்த்த மரத்துக் கமைதலின்—ஆண்
மரம்.

அஃகக்காழ்—அகக்காழ்—அகங்காழ்=[அஃகம் + காழ்]
இது வினைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை
யாய்—கல்வினைவுக்குள் உள்காழ்த்துத் திணிந்த கல் எனப்
படுதலின் வச்சிரக்கல் (வைரம்).

அஃகக்கூத்து—அகக்கூத்து=[அஃகம் + கூத்து] அகம்
=மனம். (மனச்சுவை) கூத்து—தொடப்படக்கூடிய நிலை
மையில் தன்னைச் செவிப்புலனுக்கும் கட்புலனுக்கும் உருப்
படுத்தும் ஆட்டம். இக்கூத்தில் 'தன்னை' என்றது 'அகச்
சுவையை. அகக்கூத்து இருவகை—அவைதாம், 'சாந்திக்கூத்
தும் விநோதக் கூத்துமென்—ரூய்ந்துற வகுத்தன எனத்தியன்
ரூனை' என்றாராகலின், தலைவன்பொறுமையோடாடிய கூத்து
சாந்திக்கூத்து; விநோதக்கூத்து, (வேடிக்கை ஆட்டம்) என்
பது எழுவர் ஒன்பதின்மர் கைகோத்தாடும் குரவைக்கூத்து,
கலி நடமென்னும் கழாய்க்கூத்து, குடக்கூத்து, கரணம்
என்னும் படிந்த ஆட்டம், பாரம், நுண்மை, மாயம் முதலான
வற்றைக் கொண்ட நோக்கு என்னும் ஆட்டம், தோற்பாவை
ஆட்டம் முதலான வேறுபாடுகளை யுடையது என்றிருத்தல்
காண்க.

அஃகங்கை—அகங்கை—அங்கை=[அஃகம் + கை] அகம்
=உள், கை—தொடப்படக்கூடிய நிலைமையில், நடக்குந்
தோறும் அதுவே இது, அதுவே இது எனக் காட்டல்போல
அங்கும் இங்கும் மாறிமாறிப் போவதும் வருவதுமாய் இய
லும் கைகள் இரண்டின் உட்பகுதியாகிய உள்ளங்கை.

அஃகடம்—அகடம்=[அஃக + அடு + அம்] அம்—விசுதி
—தன்னில் அடங்கி அஃகமேற் கொண்டொழிக்கும் தன்மை
—பொல்லாங்கு (கெடுதி).

ககஉ குறில் ஓரெழுத்தொரு மொழிகள்

அஃகரீ—அகரீ=[அஃகடு + ஊர் + இ]—அகடு = வயிறு, ஊர் = ஊர்தல், இ—வினைமுதற் பொருண்மைவிசுதி—வயிற்றால் நகர்ந்துசெல்வதோர் உயிராதலின் + பாம்பு.

அஃகட்டுத்தே—அகட்டுத்தே=[அஃகடுதே]—அகடு = வயிறு, தே = தெய்வம்—பெருவயிற்றை யுடையதாய் இஃது அது எனக் கருதநிற்கும் தெய்வமாகிய விநாயகக் கடவுள்.

அஃகணி—அகணி=[அஃகு + அள் + ந் + இ] இ—செய் ப்படு பொருண்மைவிசுதி—வெளிகழிந்தொழிந்து அஃகி அண்ணுதலில் உறுவதாகிய இடம்—உள்.

அஃகணி—அகணி=[அஃகு + அணி]-உள் இறுகி அஃக அடுக்கும் மேற்றோல் கொண்டுறுவதாகிய கடுக்காய்.

அஃகணி—அகணி=[அஃகு + அணி(அடுக்கு)] தன்னிற் சீர் குறைந்தொடுங்கி அஃக அணியாய் அடுக்குறுவதாய் நஞ்சு.

அஃகணி—அகணி=[அஃகம் + அணி]—(அணி = ஏர்ச் சீர்ப்பெருக்க வயல் வளம் தன் அகம்கொண்ட தலம் என ஆதலின் மருதநிலம்.

அஃகணி—அகணி=[அஃகம் + அணி] தன் அகம் ஏர்ச்சீர்கொண்ட நிலையது என அமைதலின், வயல்.

அஃகணி—அகணி=[அஃகம் + அணி] தெங்கு, பனை முதலியவைகளின் உள் அணிகலன் என்றமைதலின், அம்மர வகைகளின் மடல்களாகிய மட்டைகளின் உள்வாய்ப்புறப் பொதிவாய்க், கிழித்து, உரித்துப் பெயர்த்தெடுக்கப்படும் நார்.

அஃகணி—அகணி[அஃகம் + அணி] அஃகம் = வருத்தம், அணி = தோல் தன் உள் அடங்கி வருந்தி அஃகச் செய்விக்கும் நஞ்சுத்தன்மை தன்னுட்கலந்து நிற்கும் உள்வாயுடைய மேல்தோல் என அமைதலின், சுக்குத்தோலின் உள்வாயில் விரவிக்கலந்து நிற்கும் சுக்கிற் புரணி நஞ்சு.

குறில் ஓரெழுத்தொரு மொழிகள் ககங்

அஃகச்சுட்டு—அகச்சுட்டு = [அஃகம் + சுட்டு] மொழியின் முதனிலையாநின்று பொருளைக் குறிப்பிட்டு, தூரத்தவனை அவன், அருகில் இருப்பானை இவன், மறைபட்டோ, நடுவிலோ உள்ளவனை உவன்—என்பதில் அ-என்னும் சேய்மை, இ-என்னும் அண்மை, உ-என்னும் இடைமையும் ஆகச் சுட்டி நிற்பதே அகச்சுட்டு.



ஓம் சிவம்

சைவப் பஞ்சாங்கத்தின்

பதினேட்டாவது ஆண்டு அறிவிப்பு

நிகழும் தாது ஆண்டிலே பிள்ளையார் சதுர்த்தி ஆவணிமீ 5௨ வியாழ கிழமையே. இதனைச் சுமார்த்தர்கள் புரட்டாசிமீ 4௨யிற் குறித்திருப்பது பிழை. நவராத்திரி ஆரம்பம் புரட்டாசிமீ 1௨ புதன்கிழமை. மகா நவராத்திரி புரட்டாசிமீ 9௨ வியாழக்கிழமையே. சுமார்த்தர்கள் நவராத்திரி ஆரம்பத்தைப் புரட்டாசிமீ 31௨யிலும், மகா நவமியை ஐப்பசிமீ 8௨யிலும் குறித்திருப்பது முற்றிலும் பிழை. கந்தர் சட்டி ஐப்பசிமீ 5௨ புதன்கிழமையே. இதனைச் சுமார்த்தர்கள் கார்த்திகைமீ 4௨யில் குறித்திருப்பது பெரும்பிழையாம்.

ஆகமப் பிரமாணங்கள்—

பிள்ளையார் சதுர்த்தி—இது பிள்ளையார் பிறந்த நாள். இதைப்பற்றிச் சுவாயம்புவாகமம் மட்டும் கூறுகிறது. அதில் விநாயகோற்சவப் படலத்திற்

“சீராவணே விக்நராஜஸ்ய சதுர்த்த்யாஞ்ச ரதோத்ஸவம்
தத்திநே தீர்த்தகிருத்யஞ்ச பஞ்சம்யாம்வா விசேஷத : || ”

(இதன் பொருள்)—“சீராவண (= ஆவணி) மாதத்தில் விநாயகருக்கு சதுர்த்தியில் ரதோத்ஸவத்தைச் செய்யவேண்டும். அதே தினத்திற் தீர்த்தோத்ஸவத்தையும் செய்யலாம். பஞ்சமியிலும் தீர்த்தோத்ஸவத்தை செய்யலாமென்பது மற்றொரு கொள்கை.” எனக் கூறப்பெற்றிருப்பதால் ஆவணியில்தான் பிள்ளையார் சதுர்த்தி என்பதும், புரட்டாசியில் செய்வது பெருந்தவறு என்பதும் விளங்கும்.

நவராத்திரி விழா—நவராத்திரி விழாவில் மகா நவமியே முக்கியம்.

“கன்யாகதே ஸவிதரி சக்லபக்ஷேஷ்டமியுதா
 மூலநக்ஷத்திர சம்யுக்தா ஸாமகா நவமீஸ்மிருதா” — (உத்தரகாமிகாகமம்)
 மதவிய பிரபல ஆகமப் பிரமாணங்களால் மகா நவமியைப் புரட்டாசி
 லேயே கொண்டாட வேண்டுமென்பது தீர்மானம். ஐப்பசியில் கொண்
 டாவது பெரும்பிழை.

கந்தர்சட்டி—கந்தர்சட்டி ஐப்பசி மாதத்திலேயே வரும். கௌசிகப்
 ரஸ்நகுமாரதந்திரத்தில்,

“துலாயாம் ரவிசம்பிரப்தௌ சக்லபக்ஷே விசேஷத :
 ஷஷ்டியந்தம் உத்யவம்கிருத்வா சாந்யமாலே நகாரயேது
 காரயேது யதிமோஹேந கர்த்தாபோக்தா விநஸ்யதி
ஸ்கந்த ஷஷ்டி துலாரவேள.”

(இதன் பொருள்)—“சௌரமாசமான துலாத்தில் சூரியன் வந்த
 பாது (ஐப்பசி) சக்லபக்ஷத்தில் விசேஷமாக ஷஷ்டி முடிய உத்சவம்
 சய்க. மற்ற மாதத்தில் செய்யற்க. மயக்கத்தினால் செய்வானேயானால்
 சய்பவனும் செய்விப்பவனும் நாசமடைகிறார்கள். கந்தர்சட்டி துலா
 ஐப்பசி) மாதத்தில்தான்” என்று கூறப்பெற்றிருக்கிறது.

இவ்வாண்டிற்போலவே சென்ற விபவ ஆண்டிலும் இவ்விழாக்கள்
 ந்தன. அவைகளை மாறாகவே சுமார்த்தர்கள் குறித்திருந்தார்கள். அப்
 பாது திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோவில் வசந்த மண்டபத்தில் பேரவை
 டி ஆராய்ந்து நமது சைவப் பஞ்சாங்கத்திற் கண்டபடியே குறித்த
 ழாக்களைத் தீர்மானித்தனர். அதன்படி நெல்லையப்பர் கோவில், குற்றாலம்,
 ஃகரநயினர் கோவில், கொத்தமங்கலம் முதலிய பல திருக்கோவில்களிலும்
 ழாக்கள் நடைபெற்றன. சேலம், திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி கோவில்
 மற்பார்வைக் கழகத்தினரும் (கமிட்டியார்) நமது பஞ்சாங்கத்திற் கண்ட
 டியே அவ்விழாக்களை நடத்தவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கோவில்
 ளுக்கெல்லாம் சுற்றுத்தரவு அனுப்பினார்கள்.

ஆதலின் இவ்வாண்டில் நமது பஞ்சாங்கத்திற் கண்டபடியே டை
 ழாக்களை நடத்தி நற்பயன் பெறும்படி ஆஸ்திகோத்தமர்களையும் தருமத்
 லைவர்களையும் வேண்டிக்கொள்கின்றோம்.

இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை,
 சைவப் பஞ்சாங்கக் கணிதர்.

வெளியார் புதிய பதிப்புகள்

| | |
|--|------|
| நீலகேசி மூலமும் உரையும் ஆங்கில முன்னுரையுடன் | 5 0 |
| பெருந்தோகை சங்ககாலத்துக்குப் பின்னுள்ள புலவர் பாடிய பாக்களடங்கியது (மு. ரா.) | 5 0 |
| முற்காலபிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர் சுவாமி வேதாசலம் எழுதியது | 1 8 |
| திருவள்ளுவரும் திருக்குறளும் டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர் | 0 3 |
| நான் கண்டதும் கேட்டதும் | 0 6 |
| புதியதும் பழையதும் | 0 9 |
| கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் | 0 8 |
| கனம் கிருஷ்ணையர் | 0 8 |
| ஜவஹர்லால் நேரு வரலாறு அபிசீனியா சக்கரவர்த்தி சாமிநாத சர்மா எழுதியது | 0 8 |
| ஆ ஹிட்லர் ஆர்? (படங்களுடன்) (ஐபதான் சாஸ்திரியார் எழுதியது) | 0 10 |
| திரு. J. S. பொன்னையா M. A. எழுதியவை | |
| கிராமச் சீரமைப்பு (Rural Reconstruction) | 1 4 |
| நாணய மாற்று (Foreign Exchange) | 1 8 |
| நாணயம் (Essays on Money) | 1 0 |
| இந்தியாவின் கிராமப் பொருள் நிலை (Rural Economy) | 1 0 |
| பொருளாதார நூல் (A first book of Economics) | 0 12 |
| அகநூல் (Psychology) | 1 8 |
| தமிழைப் பிழையின்றி எழுதும் முறை (தமிழாசிரியர் ஆ. வீ. கன்னியநாயுடு எழுதியது) | 0 8 |
| தொல்காப்பியப் பொருளதிகார மேற்கோள் விளக்க அகராதி முதலியன | 1 4 |
| புறப்பொருள் விளக்க வசனம் (N. S. கந்தையா பிள்ளை) | 1 0 |
| கட்டுரைகள் (சமூகம்) பாரதியார் எழுதியது | 0 12 |
| சோழன் கரிகாலன் (L. உலகநாத பிள்ளை) | 0 12 |
| கால்ட்வெல் ஐயர் சரித்திரம் Dr. (Caldwell) | 1 2 |
| இரகுவம்சம் மூலமும் உரையும் 2 பாகம் | 4 8 |

தமிழ்க்கடல் வெளியீடுகள்

| | |
|--|-----|
| வாக்குண்டாம் முதலியன உரை | 1 0 |
| அறப்பள்ளிசரசதகம், குமரேச சதகம் உரைகளுடன் | 1 0 |

இவை கழகத்தில் கிடைக்கப்பெறும்

‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ இதழாசிரியர்
கூட்டத்து உறுப்பினர்கள்

(Editorial Board Members)

தலைவர் :

1. திருவாளர் M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள், B.A.,
பென்ஷன் தாசில்தார், சிந்துபூந்துறை.
2. ,, கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், M.A., M.L.,
தலைவர், மணிவாசக மன்றம், திருநெல்வேலி.
3. ,, பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்,
தமிழாசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்
கழகம், சிதம்பரம்.
4. ,, துடிசைக்கிழார் A. சிதம்பரனாரவர்கள்
ரட்டையர்ட் போலீஸ் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், கோவை.
5. ,, பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் சேட்டியாரவர்கள்,
தமிழாசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், சிதம்பரம்.
6. ,, T. S. கந்தசாமி முதலியாரவர்கள், B.A.,
வழக்கறிஞர், சாத்தூர்.
7. ,, ஆ. கார்மேகக் கோனாரவர்கள்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், அமெரிக்கக் கல்லூரி, மதுரை.
8. ,, வித்வான் பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியாரவர்கள்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், செயிண்ட் சேவியர் காலேஜ்,
பாளையங்கோட்டை.
9. ,, அ. மு. சரவண முதலியாரவர்கள்,
தமிழாசிரியர், லால்குடி.
10. ,, காழி. சிவ. கண்ணுசாமிப் பிள்ளையவர்கள், B.A.,
தருமபுரவாதீன வித்துவான், சென்னை.